

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání, konaném dne 8. února 2023, odvolání státního zástupce a odvolání obžalovaného P.P., a to

v trestní věci obžalovaného P.P., narozeného XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, obžalovaného P.B., narozeného XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, doručovací adresa XXXXX, obžalovaného M.S., narozeného XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, obžalovaného V.F., narozeného XXXXX v XXXXX, trvale bytem XXXXX, a obžalovaného J.N., narozeného XXXXX, trvale bytem XXXXX,

proti rozsudku Okresního soudu v Uherském Hradišti ze dne 7. 4. 2022 č.j. 13 T 155/2018-3357, a v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Josefa Teplého a soudců JUDr. Aleše Flídra a JUDr. Hany Kleinové rozhodl

takto:

Podle § 258 odstavec 1 písmeno b), d) trestního řádu se napadený rozsudek z podnětu odvolání státního zástupce a obžalovaného P.P. **zrušuje** v celém rozsahu.

Podle § 259 odstavec 3 písmeno a), b) trestního řádu se **nově rozhoduje** tak, že

I. obžalovaný P.P.

je vinen, že

dne 10. 11. 2012 kolem 13:55 hod jako traťový komisař na stanovišti č. 16a v rámci rychlostní zkoušky č. 1 Lopeník v obci Lopeník na silnici č. III/4984 v km 6,427 před rodinným domem č. p. 253 při průběhu RallyShow Uherský Brod 2012, když měl v daném úseku na starost zejména bezpečnost diváků kolem soutěžní trati, nedbal náležité opatrnosti, přičemž z bezprostřední blízkosti závodní trati nevykázal diváky B.D., nar. XXXXX, N.Č., nar. XXXXX, K.R., nar. XXXXX, K.D., nar. XXXXX, a A.K., nar. XXXXX, kteří za ním v průběhu závodu na tento jemu svěřený úsek přišli a po dobu nejméně 14 minut s ním v jeho přítomnosti komunikovali a zde setrvali, ač věděl, že takto blízko závodní trati se žádné osoby nemohou zdržovat, když zároveň řádně nesledoval průjezd závodních vozidel, nedbal o bezpečnost těchto diváků a neučinil tak potřebná opatření pro to, aby nedošlo ke škodám na jejich životě a zdraví, čímž tak kromě porušení povinností vyplývajících pro něj z jeho funkce traťového komisaře (se kterými byl před začátkem rally dne 10. 11. 2012 seznámen vedoucím rychlostní zkoušky J.N. na školení traťových komisařů v Požární zbrojnici SDH v obci XXXXX, kde mu byla předána mj. i Příručka traťového komisaře s uvedením jeho povinností coby traťového komisaře) porušil i obecně prevenční povinnost podle § 415 tehdy platného zákona č. 40/1964 Sb. (občanského zákoníku), v důsledku čehož při vyjetí speciálního závodního vozidla zn. Mitsubishi Lancer Evo IX, kategorie "N", reg. zn. XXXXX (řízeného M.B., nar. XXXXX), vlevo mimo vozovku do příkopy a jeho následně nekontrolované jízdy přes pozemky parc. č. 1718, 1715, 1721, 1722/3, 1717/3, 2002/145 došlo na travnaté části před domem č. p. 253 ke střetu tohoto vozidla s přihlížejícími diváky, když B.D., N.Č., K.R. a K.D. utrpěly polytrauma, tzn. poranění více pro život důležitých orgánů neslučitelných se životem, kterým na místě nehody podlehly, a A.K. pak otevřenou tříštivou zlomeninou dolní části pravého bérce, podvrtnutí levého hlezna a drobnou tržnou ránu levé paty s nutností operativních zákroků, hospitalizací na traumatologickém oddělení Krajské nemocnice Tomáše Bati, a. s. ve Zlíně v době od 10. 11. 2012 do 19. 12. 2012 a citelným omezením v obvyklém způsobu jejího života po dobu nejméně 6 týdnů s možností vzniku trvalých následků,

tedy

- a) jinému z nedbalosti způsobil smrt,
- b) jinému z nedbalosti způsobil těžkou újmu na zdraví,

čímž spáchal

ad. a) přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odstavec 1 trestního zákoníku,

ad. 2) přečin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odstavec 1 trestního zákoníku,

a za to se odsuzuje

podle § 143 odstavec 1 trestního zákoníku za použití § 43 odstavec 1 trestního zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání

6 (šesti) měsíců.

Podle § 81 odstavec 1 a § 82 odstavec 1 trestního zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání

1 (jednoho) roku.

II. obžalovaní P.B., V.F., J.N. a M.S. se podle § 226 písmeno b) trestního řádu

zprošťují obžaloby

Okresního státního zastupitelství v Uherském Hradišti č. j. ZT 130/2013-591 ze dne 6. 9. 2018 pro skutky přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odstavec 1, 2 trestního zákoníku a přečinu těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odstavec 1, 2 trestního zákoníku, spočívající v tom, že

v rámci přípravy automobilové soutěže volného podniku XXXXX, která se konala dne 10. 11. 2012 na okrese Uherské Hradiště a též na pozemních komunikacích v katastru obce Lopeník, okres Uherské Hradiště,

obžalovaný P.B.

jako odpovědný zástupce pořádající společnosti XXXXX, IČ XXXXX, volného podniku soutěže automobilů XXXXX (dále jen „rally“), podléhajícího schválení Federace automobilového sportu Autoklubu České republiky (FAS AČR) a pravidlům Mezinárodní automobilové federace (FIA) a pravidlům FAS AČR, registrovaného FAS AČR pod č. ASN: AR01012, a předseda organizačního výboru rally, navrhovatel tratě rychlostní zkoušky č. 1 Lopeník (dále „RZ 1“) a osoba, která opakovaně prováděla kontrolu bezpečnosti trati RZ 1, která se spolupodílela na vytvoření Bezpečnostního plánu rally a v Bezpečnostním plánu rally spoluvytvořila post trat'ového komisaře č. 16a a která byla podle čl. 5.2.6 Přílohy H k Mezinárodnímu sportovnímu řádu FIA pro rok 2012 odpovědna se ujistit, zda jsou činovníci dostatečně proškoleni o bezpečnosti, v Bezpečnostním plánu závodu v prostoru stanoviště trat'ového komisaře RZ 1 vymezeného jako č. 16a, které po vzájemné dohodě důvodně s M.S., nar. XXXXX, jakožto členem organizačního výboru rally a hlavním činovníkem pro bezpečnost rally, označili za nebezpečné místo pro náhodné diváky vzhledem k umístění za horizontem ve směru jízdy soutěžních vozidel, a které se vztahovalo též k pozemkům parc. č. 1718, 1715, 1721, 1722/3, 1717/3, 2002/145, 2002/147 v k.ú. obce Lopeník sousedícím s domem č.p. 253, na nichž se nacházela příjezdová a přístupová cesta k tomuto domu ze silnice č. III/4984, nevymezil tzv. zakázané zóny či prostory, a to žádným v té době obvykle používaným způsobem, který jako dobrou praxi určuje Směrnice pro bezpečnost rally (Rally Safety Guidelines), vydaná Federací automobilového sportu v září 2012, tedy výstražnými cedulemi či jinými překážkami, ačkoli tímto způsobem v jiných místech průběhu rychlostní zkoušky toto označení tzv. zakázaných zón použili a hranici vytýčili pomocí cedulí umístěných na sloupech, stromech či kolících, a též do bezpečnostního plánu nezanesl a nezajistil přehrazení přístupové cesty k domu č. p. 253 ze silnice č. III/4984, a neučinil tak potřebná opatření pro to, aby nedošlo ke škodám na životě, zdraví a majetku, čímž porušil závazné podmínky pro konání závodu vymezené rozhodnutím Městského úřadu v Uherském Brodu ze dne 17. 10. 2012 č. j. OSD/3867/12/Mi, dále povinnosti vymezené v čl. 5.2.1, 5.2.2, 5.2.6, 5.4., 5.4.2 písm. a), b), 5.5.4.1 písm. b), 5.5.4.2 Přílohy H k Mezinárodnímu sportovnímu řádu FIA, povinnosti vymezené v čl. 5.2.6. Přílohy III. Standardních propozic FAS AČR a § 415 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, ve znění tehdejších předpisů,

obžalovaný M.S.

jako člen organizačního výboru rally a hlavní činovník pro bezpečnost rally odpovědný za aplikaci tzv. Bezpečnostního plánu závodu a osoba, která se podílela na tvorbě Bezpečnostního plánu rally a doplnění stanoviště trat'ového komisaře č. 16a, v Bezpečnostním plánu závodu v prostoru stanoviště trat'ového komisaře RZ 1 Lopeník vymezeného jako č. 16a, které po vzájemné dohodě

důvodně s pořadatelem a předsedou organizačního výboru rally P.B. označili za nebezpečné místo pro náhodné diváky vzhledem k umístění za horizontem ve směru jízdy soutěžních vozidel, a které se vztahovalo též k pozemkům parc. č. 1718, 1715, 1721, 1722/3, 1717/3, 2002/145, 2002/147 v k. ú. obce Lopeník sousedícím s domem č. p. 253, na nichž se nacházela příjezdová a přístupová cesta k tomuto domu ze silnice č. III/4984, nevymezil tzv. zakázané zóny či prostory, a to žádným v té době obvykle používaným způsobem, který jako dobrou praxi určuje Směrnice pro bezpečnost rally (Rally Safety Guidelines), vydaná Federací automobilového sportu v září 2012, tedy výstražnými cedulemi či jinými překážkami, ačkoli tímto způsobem v jiných místech průběhu rychlostní zkoušky toto označení tzv. zakázaných zón použili a hranici vytýčili pomocí cedulí umístěných na sloupech, stromech či kolících, a též do Bezpečnostního plánu nezařadil a nezajistil přehrazení přístupové cesty k domu č. p. 253 ze silnice č. III/4984, a dále při kontrolách tratě rychlostní zkoušky v době 90 až 30 minut před startem dne 10. 11. 2012 v době kolem 13:30 hodin během toho, co trať celou projel a kontroloval též otázky bezpečnosti diváků, neposkytl traťovému komisaři P.P. potřebné informace o zakázaných zónách ani tabule k vymezení zakázaných zón, ani mu nedal pokyn k přehrazení přístupové cesty k domu č. p. 253 páskou, nereagoval na to, že P.P. neučinil žádné opatření, které mu vyplývalo z poučení traťového komisaře, tedy zejména zajistit všechny boční cesty hradící páskou nebo zábranou nebo výstražným oznámením, ani jej některými výstražnými oznámeními nevybavil a nestanovil mu v terénu hranici, kde má provést označení či vytýčit zábranu, ač jeho stanoviště zahrnovalo příjezdovou komunikaci k domu č. p. 253 a zakázané zóny, kde během rally nesmějí být žádné osoby, a neučinil tak potřebná opatření pro to, aby nedošlo ke škodám na životě, zdraví a majetku, čímž porušil povinnosti vymezené v čl. 5.2.1, 5.2.2, 5.2.4, 5.2.6, 5.4, 5.4.2 písm. a), b), 5.5.4.1 písm. b), 5.5.4.2 Přílohy H k mezinárodnímu sportovnímu řádu FIA, povinnosti vymezené v čl. 7 a 8 Přílohy III. Standardních propozic FAS AČR a § 415 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, ve znění tehdejších předpisů,

obžalovaný V.F.

jako bezpečnostní delegát, činovník, nominovaný na rally FAS AČR s povinností kontroly bezpečnosti diváků podle čl. 3.12 části B Národního sportovního řádu FAS, při kontrolách tratě RZ 1 Lopeník v době 90 až 30 minut před startem dne 10. 11. 2012 v době kolem 13:30 hodin během toho, co trať celou projel a kontroloval též otázky bezpečnosti diváků, neposkytl traťovému komisaři P.P. potřebné informace o zakázaných zónách ani tabule k vymezení zakázaných zón, ani mu nedal pokyn k přehrazení přístupové cesty k domu č. p. 253 páskou, nereagoval na to, že P.P. neučinil žádné opatření, které mu vyplývalo z poučení traťového komisaře, tedy zejména zajistit všechny boční cesty hradící páskou nebo zábranou nebo výstražným oznámením, ani jej některými

výstražnými oznámeními nevybavil a nestanovil mu v terénu hranici, kde má provést označení či vytýčit zábranu, ač jeho stanoviště zahrnovalo příjezdovou komunikaci k domu č. p. 253 a zakázané zóny, kde během rally nesmějí být žádné osoby, a jako bezpečnostní delegát vyslaný na závod FAS AČR a osoba, která je oprávněna zastavit rychlostní zkoušku při nedodržení bezpečnostních předpisů, při kontrole trati zhruba 20 minut před zahájením rychlostní zkoušky nijak nereagoval na skutečnost, že na pozemcích, kde viditelně vede přístupová cesta k domu, což z Bezpečnostního plánu a dalších běžně dostupných informací a mapových podkladů mohl vědět, není nijak vyznačena „zakázaná zóna“, neučinil žádná opatření k zastavení rychlostní zkoušky, případně k vymezení „zakázané zóny“, a neučinil tak potřebná opatření pro to, aby nedošlo ke škodám na životě, zdraví a majetku, čímž porušil povinnosti vymezené v čl. 5.4, 5.5.4.1 písm. b), 5.5.4.2 písm. b) Přílohy H k mezinárodnímu sportovnímu řádu FIA, povinnost vymezenou v čl. 3.12 Části B NSŘ FAS AČR, povinnosti vymezené v čl. 3.2.3 a 5.4.2 písm. c) Přílohy III. Standardních propozic FAS AČR a § 415 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, ve znění tehdejších předpisů,

obžalovaný J.N.

jako vedoucí rychlostní zkoušky č. 1 Lopeník odpovědný za realizaci Bezpečnostního plánu a poučení trat'ových komisařů o jejich povinnostech na konkrétním místě RZ 1 Lopeník, za vytýčení tzv. zakázaných zón u trati rychlostní zkoušky a za případné rozšíření zakázaných zón oproti Bezpečnostnímu plánu, ačkoli věděl, že pozemky parc. č. 1718, 1715, 1721, 1722/3, 1717/3, 2002/145, 2002/147 v katastrálním území obce Lopeník sousedící s domem č. p. 253 představují vzhledem k trase RZ 1 nebezpečné místo pro případné náhodné diváky, nikde na těchto pozemcích neumístil viditelné znaky „zakázaný prostor“ nebo znaky s obdobnou informací, a trat'ovému komisaři P.P., kterému bylo určeno stanoviště č. 16a, nepředal část Bezpečnostního plánu, kde by byly v místě jeho stanoviště jasně vymezeny tzv. zakázané zóny ve vztahu k tělesu silnice č. III/4984, ale pouze jej před závodem na školení trat'ových komisařů v Požární zbrojnici SDH v obci Březová obecně poučil o obvyklých povinnostech trat'ového komisaře a místech, v nichž se nachází tzv. zakázané zóny, aniž by tato obecná pravidla aplikoval na jeho konkrétní stanoviště, jak mu ukládala tzv. Příručka trat'ového komisaře, podle které měl provést proškolení trat'ových komisařů, a dále při kontrolách tratě rychlostní zkoušky v době 90 až 30 minut před startem dne 10. 11. 2012 v době kolem 13:30 hodin během toho, co celou trať projel a kontroloval též otázky bezpečnosti diváků, neposkytl P.P. potřebné informace o zakázaných zónách ani tabule k vymezení zakázaných zón, ani mu nedal pokyn k přehrazení přístupové cesty k domu č. p. 253 páskou, nereagoval na to, že P.P. neučinil žádné opatření, které mu vyplývalo z poučení trat'ového komisaře, tedy zejména zajistit všechny boční cesty hradící páskou nebo zábranou nebo výstražným

oznámením, ani jej některými výstražnými oznámeními nevybavil a nestanovil mu v terénu hranici, kde má provést označení či vytýčit zábranu, ač jeho stanoviště zahrnovalo příjezdovou komunikaci k domu č. p. 253 a zakázané zóny, kde během rally nesmějí být žádné osoby, a neučinil tak potřebná opatření pro to, aby nedošlo ke škodám na životě, zdraví a majetku, čímž porušil povinnosti vymezené v čl. 5.2.5, 5.4.2 písm. a), 5.5.4.1 písm. b), 5.5.4.2 Přílohy H k Mezinárodnímu sportovnímu řádu FIA, povinnosti vymezené v čl. 7 a 8 Přílohy III. Standardních propozic FAS AČR a § 415 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, ve znění tehdejších předpisů,

přičemž každý z obžalovaných porušením svých povinností vyvolal situaci, že osobám nacházejícím se na pozemcích parc. č. 1718, 1715, 1721, 1722/3, 1717/3, 2002/145 v k. ú. obce Lopeník, kde bylo možné očekávat pohyb osob, neboť šlo o zastavěné území obce Lopeník, nemohlo být zřejmé, kde se mohou bezpečně zdržovat, v důsledků čehož při vyjetí speciálního závodního automobilu zn. Mitsubishi Lancer Evo IX, kategorie "N", r. z. XXXXX, řízeného M.B., nar. XXXXX, vlevo mimo vozovku do příkopy a následně nekontrolovaně skrze některé z pozemků parc. č. 1718, 1715, 1721, 1722/3, 1717/3, 2002/145 a na travnatou část před domem č. p. 253, došlo ke střetu s přihlížejícími diváky, když B.D., nar. XXXXX, N.Č., nar. XXXXX, K.R., nar. XXXXX, a K.D., nar. XXXXX, utrpěly polytrauma, tzn. poranění více pro život důležitých orgánů neslučitelných se životem, kterým na místě nehody podlehly, a A.K., nar. XXXXX, otevřenou tříštivou zlomeninou dolní části pravého bérce, podvrtnutí levého hlezna a drobnou tržnou ránu levé paty s nutností operativních zákroků, hospitalizací na traumatologickém oddělení Krajské nemocnice Tomáše Bati, a. s. ve Zlíně od 10. 11. 2012 do 19. 12. 2012 a citelným omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně šesti týdnů s možností trvalých následků, přičemž všechny tyto osoby se v průběhu RZ 1 pohybovaly na pozemcích parc. č. 1718, 1715, 1721, 1722/3, 1717/3, 2002/145, v místě přístupové cesty k domu č. p. 253 a bezprostřední blízkosti soutěžní trati silnice č. III/4984, tedy v místě, které mělo být v terénu vymezeno jako součást tzv. zakázané zóny minimálně výstražnými znameními či jiným obdobně účinným způsobem,

neboť v žalobním návrhu označené skutky nejsou trestnými činy.

Podle § 229 odstavec 3 trestního řádu se poškozená **Generali Česká pojišťovna a. s.**, IČO: 45272956, se sídlem Spálená 75/16, Nové Město, 110 00 Praha 1, **odkazuje** se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem byl obž. P.P. uznán vinným ze spáchání přečinů usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 trestního zákoníku (dále jen „tr. zák.“) a těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zák., kterých se dle zjištění soudu I. stupně dopustil tak, že
- jako traťový komisař na stanovišti č. 16a při rychlostní zkoušce č. 1 Lopeník dne 10. 11. 2012 kolem 13:55 hodin v obci Lopeník na silnici č. III/4984 v km 6,427 před rodinným domem č. p. 253 při průběhu rallye mající na starost zejména bezpečnost diváků v daném úseku kolem soutěžní trati nedbal náležitě opatrnosti a z bezprostřední blízkosti závodní trati nevykázal diváky B.D., nar. XXXXX, N.Č., nar. XXXXX, K.R., nar. XXXXX, K.D., nar. XXXXX, a A.K., nar. XXXXX, kteří za ním v průběhu závodu na jemu svěřený úsek přišli a po dobu nejméně čtrnácti minut v jeho přítomnosti setrvali a s ním komunikovali, ač věděl, že takto blízko závodní trati se žádné osoby nemohou zdržovat, řádně nesledoval průjezd závodních vozů, nedbal o bezpečnost těchto diváků a neučinil tak potřebná opatření pro to, aby nedošlo ke škodám na životě, zdraví a majetku, čímž porušil § 415 zákona č. 40/1964 Sb. občanského zákoníku, ve znění tehdejších předpisů, a základní povinnosti vyplývající z jeho funkce traťového komisaře, se kterými byl před začátkem rallye dne 10. 11. 2012 seznámen vedoucím rychlostní zkoušky J.N., nar. XXXXX, na školení traťových komisařů v Požární zbrojnici SDH v obci XXXXX, kde mu byla předána Příručka traťového komisaře s uvedením jeho povinností traťového komisaře, se kterými se seznámil, v důsledku čehož při vyjetí speciálního závodního automobilu zn. Mitsubishi Lancer Evo IX, kategorie "N", r. z. XXXXX, řízeného M.B., nar. XXXXX, vlevo mimo vozovku do příkopy a následně nekontrolovaně skrze některé z pozemků parc. č. 1718, 1715, 1721, 1722/3, 1717/3, 2002/145. a na travnatou část před domem č. p. 253, došlo ke střetu s přihlížejícími diváky, když B.D., nar. XXXXX, N.Č., nar. XXXXX, K.R., nar. XXXXX, a K.D., nar. XXXXX, utrpěly polytrauma, tzn. poranění více pro život důležitých orgánů neslučitelných se životem, kterým na místě nehody podlehly, a A.K., nar. XXXXX, otevřenou tříštivou zlomeninu dolní části pravého bérce, podvrtnutí levého hlezna a drobnou tržnou ránu levé paty s nutností operativních zákroků, hospitalizací na traumatologickém oddělení Krajské nemocnice Tomáše Bati, a. s. ve Zlíně od 10. 11. 2012 do 19. 12. 2012 a citelným omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně šesti týdnů s možností trvalých následků.
2. Za toto jednání byl obž. P. podle § 143 odst. 2 tr. zák. za použití § 43 odst. 1 tr. zák. uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl dle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců.
3. Dále bylo tímto napadeným rozsudkem rozhodnuto o tom, že další obžalovaní P.B., V.F., J.N. a M.S.se podle § 226 písm. a) tr. řádu zprošťují obžaloby Okresního státního zastupitelství v Uherském Hradišti ze dne 7. 9. 2018 sp. zn. ZT 130/2013 pro skutky, uvedené shora ve výrokové části tohoto rozsudku, když svým jednáním měli spáchat přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. a přečin těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zák., neboť nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou tyto obžalovaní stíháni. Podle § 229 odst. 3 tr. řádu byla poškozená Česká pojišťovna, a. s., IČ: 45279956, se sídlem Praha 1, Spálená 75/16, odkázána se svým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
4. Proti tomuto rozsudku podal obž. P.P. prostřednictvím svého obhájce řádně a včas odvolání, kterým napadá všechny jeho výroky z důvodů, uvedených v § 258 odst. 1 písm. a), b), c), d) tr. řádu. Namítá, že nalézací soud se zcela nedostatečným způsobem vypořádal s tím, jaká bezpečnostní opatření měla být realizována na trati rychlostní zkoušky Lopeník a také jak ve skutečnosti bylo zajištěno provedení bezpečnostních opatření na trati a podél trati v den závodu. Zásadní pochybení nalézacího soudu je třeba vidět zejména v tom, že se prakticky vůbec nevypořádal s povinnostmi,

jež vyplývaly pro organizátory rallyových automobilových závodů z tzv. Standardních propozic pro rally. Tato pravidla je možno považovat za jisté minimum, které byli organizátoři povinni dodržet, přestože i tato pravidla byla z hlediska bezpečnosti veřejnosti naprosto nedostatečná a podceněná. Z tohoto důvodu nelze oddělit odůvodnění rozsudku týkající se odsuzující části od té, jež se zabývá zprošťující částí rozsudku, protože zcela logicky jednání či nekonání všech osob uvedených v obžalobě má vliv na posouzení odpovědnosti obžalovaného P.P., a to především s ohledem na zásadu gradace příčinné souvislosti. Ve zmiňovaných Standardních propozicích pro rally, konkrétně jde o bod 5.5.4.2, je uvedeno, že traťoví komisaři budou na trati rychlostní zkoušky rozmístěni tak, aby udržovali diváky mimo zakázané prostory pomocí tabulek, zátarasů nebo lan, pístů aek a amplionů. Toto další vybavení, včetně povinné vesty, nebylo pro traťové komisaře ze strany organizátorů zajištěno. Aby traťoví komisaři mohli splnit své vlastní povinnosti, tj. aby pokud možno zabráňovali vstupu diváků do zakázaných míst, tak by měli pořadatelé nejprve splnit své vlastní povinnosti, kdy podle bodu 5.4.2 písm. b) Přílohy č. III mají být všechna nebezpečná místa v bezpečnostním plánu vyznačena, když pořadatelé musí za pomoci veřejných pořádkových služeb tam, kde to je nutné, tyto nebezpečné zóny v souladu s bezpečnostním plánem označit a vymezit, a to v dostatečném předstihu před příchodem veřejnosti. Safety plán však v místě dopravní nehody, tedy v blízkosti stanoviště 16a, žádné označení nebezpečného místa neobsahuje. Navíc dle bodu 5.5.4.1 písm. b) Standardních propozic pro rally se musí krátké vedlejší silnice (např. k usedlostem atd.) zahradit nebo opatřit páskou a na pásku či bariéru připevnit oznámení, že zde projíždí soutěžní vozy a vstup je nebezpečný.

5. Obhajoba pak nadále trvá na tom, že tzv. školení na Březové bylo naprosto nevyhovující a nedostatečné. V tomto směru poukazuje na výpovědi svědků R.J., V.S., L.R. a J.V. Dále poukazuje na nepravdivost výpovědi svědka T.K. (zaměstnanec XXXXX), který v rozporu se skutečností uvedl, že „na tom konkrétním místě byly cedulky zakázaný prostor. Bylo to na místech dle safety plánu, takže jsme neměli potřebu to ani jakkoliv doplnit“. Ze Safety plánu je přitom zřejmé, že zde žádné zakázané místo vymezeno není, a jak již bylo uvedeno, ani z fotografií či videí z onboardů není žádné vyznačení zakázaného prostoru patrné. Nálezací soud dle obhajoby zásadním způsobem pochybil, když konkrétně nehodnotil jednotlivé vzájemné povinnosti pořadatelů a traťových komisařů popsané v Příručce traťového komisaře, z důvodu čehož nelze považovat rozsudek za přezkoumatelný. V tomto směru odkazuje na nesplnění povinností organizátorů, vyplývajících z přílohy III Standardních propozic pro rally 2012, které jsou obsaženy v bodech 2, 3, 5, 11 Příručky traťového komisaře. Zároveň obhajoba podotýká, že pokud by pořadatelé, tj. jak hlavní pořadatel, tak i vedoucí rychlostí zkoušky, dodrželi svá vlastní pravidla a řádně označili prostor za horizontem, nemohlo by k dopravní nehodě s těmito tragickými následky nikdy dojít. Je totiž zcela evidentní, že levá strana ve směru jízdy soutěžních vozidel měla být opatřena zákazovými značkami, což se nestalo, anebo tzv. vypáskováním ve vzdálenosti až 40 metrů od trati, což se také nestalo. Nálezací soud tedy nehodnotil, zda organizátoři dodrželi vůči traťovým komisařům, tj. i obž. P., povinnosti, které jim vyplývají z jejich interních předpisů, kdy ze strany organizátorů byla porušena zásadní povinnost spočívající v tom, že obžalovanému mělo být jednoznačně popsáno, jaké budou jeho povinnosti v daném místě, čili mělo dojít k tzv. předání místa, což se nestalo. Vystává tak otázka, zda obž. P. mohla vzniknout funkce traťového komisaře bez toho, aby mu bylo umožněno seznámit se s potenciálním rizikem vyplývajícím z daného místa, aniž by pořadatelé nejprve provedli adekvátní bezpečnostní opatření. Z pohledu civilního práva se jedná o dvoustranný právní vztah, tedy jakousi nepojmenovanou smlouvu, kterou se traťový komisař může zavázat k převzetí části odpovědnosti od pořadatelů, ovšem pouze poté, kdy organizátoři splní své vlastní závazky, což se zjevně nestalo.
6. Obž. P. se pak neztotožňuje se závěrem nálezacího soudu, že v místě nehody se nacházely cedule s textem zakázaný prostor, o čemž měli hovořit účastníci závodu, obžalovaní a mělo to vyplývat jak ze záznamů z onboard kamer závodních vozů, tak i z fotografií pořízených právě z těchto

videosekvencí. Z kamer umístěných jak ve vozidlech předjezdčů, tak i závodních jezdců, naopak jednoznačně vyplynulo, že v místě nehody, tj. po levé straně komunikace ve směru jízdy závodních automobilů, se nenacházely žádné cedule na betonovém sloupu poblíž místa nehody, ani na kolících zatlučených v zemi, tak jako na jiných místech rychlostní zkoušky. Pokud se týče nalepené cedule na sloupu vysokého napětí s textem „zakázaný prostor“, tak toto se dle obhajoby spolu s označením hradící páskou (žlutočernou) stalo zjevně až dodatečně, když smyslem takového jednání bylo následně předstírat, že pořadatelé splnili svou povinnost řádně označit nebezpečné místo. V této souvislosti obhajoba poukazuje na výpovědi svědků A.K., M.P. a V.P. Dle názoru obhajoby mělo být dané místo v Safety plánu označeno jako nebezpečný prostor, přičemž mělo být následně označeno i na trati zákazovými značkami nebo vypáskováním za horizontem, jak je zřejmé ze schématu, uvedeného v příručce traťového komisaře. Nelze tedy souhlasit s úvahami nalézacího soudu, že obžalovanému a ostatně i poškozeným mělo být zřejmé, že pokud se nejedná o divácké místo, neměli by se nacházet v žádném prostoru podél cesty, po které vede trať rychlostní zkoušky. Navíc z výpovědi spoluobžalovaného J.N., který prováděl školení ve zbrojnici SDH XXXXX, mj. vyplývá „kromě desatera jsem jim vysvětloval, aby lidi nestáli v zakázaném prostoru, to zdůrazňuji pokaždé. Určitě jsem jim říkal, co je zakázaný prostor. Zakázaný prostor je cedula, kde nesmí lidé stát, před plotem, před betonovou zídkou atd.“. Z citace výpovědi této jediné osoby, od které mohl obž. P. obdržet nějaké informace ke svým povinnostem, lze vidět, jak nejasné instrukce traťoví komisaři obdrželi. Pokud je stěžejním vysvětlením to, že se nesmí stát v zakázaném prostoru, což je místo označené cedulí, tak právě obžalovaný a poškozené takto dle obhajoby postupovali, když na levé straně ve směru jízdy žádný zakázaný prostor nebyl, maximálně na straně pravé (prázdný umělohmotný obal na transformátoru).

7. Obhajoba dále namítá i kvalifikaci jednání obž. P. podle ustanovení § 143 odst. 1, 2 tr. zák. a § 147 odst. 1, 2 tr. zák., aniž by však bylo zřejmé, z čeho nalézací soud dovozuje naplnění kvalifikované skutkové podstaty obou trestných činů. Neuvádí, kterou konkrétní povinnost měl obžalovaný porušit a jakým způsobem. V této souvislosti obhajoba odkazuje na odůvodnění předchozího usnesení Krajského soudu v Brně, kde je mj. konstatováno, že za vznik předmětného následku této tragické nehody (kromě obž. P.) odpovídají svojí nedbalou a neodpovědnou činností i další subjekty (zejména pak pořadatel předmětné rally, včetně hlavního pořadatele), když porušení povinností na straně pořadatele této rally lze shledávat za více než závažné. Na tyto závěry odvolacího soudu do značné míry pak dle obhajoby navázal i Nejvyšší soud, když mj. uvedl, že podle obsahu odůvodnění napadeného usnesení měl odvolací soud nepochybně dostatek podkladů, aby se rozhodl pro některou z možných a v úvahu přicházejících variant (kromě zamítnutí odvolání), a to buď po zvážení zejména výše uvedené zásady gradace příčinné souvislosti pro zmírnění právní kvalifikace jednání obviněného (u obou přečinů jen podle základní skutkové podstaty) za současné úpravy výše trestu (při zohlednění mj. celkové délky trestního řízení), nebo pro zproštění obžaloby, anebo pro vrácení věci soudu I. stupně k odstranění eventuálních nesrovnalostí namítaných obžalovaným v rámci jeho obhajoby. Dle obhajoby je tedy zjevné, že na vzniku následku se podílela řada různorodých příčin, které měly různý význam pro vznik následku, a proto by se zde měla uplatnit tzv. zásada gradace příčinné souvislosti. Jednoznačně stěžejním důvodem vzniku následku bylo vyjetí závodního automobilu z trati v důsledku jezdecké chyby jezdce, který neměl dostatečné zkušenosti a aktuální průpravu před závodem. Mezi příčiny vzniku nehody, resp. jejímu nezabránění, je však třeba počítat i zcela nedostatečná pravidla vymezená prostřednictvím předpisů Federace automobilového sportu AČR, upravujících organizování a pořádání automobilových soutěží v roce 2012 na území ČR, přičemž dalšími příčinami bylo nedostatečné preventivní zabezpečení pozdějšího místa nehody ze strany pořadatelů (absence zákazových cedulí, zahrazovacích pásek a jiných prostředků). Konečně následku mohlo být zabráněno i ze strany jezdců, kteří startovali před B., protože podle pravidel pro rally měli hlásit i potencionálně nebezpečné situace týkající se diváků, neboť jestliže obžalovaný a poškozené stáli v údajně nebezpečném prostoru po dobu cca 14 minut, mohlo přinejmenším předchozí projíždějící jezdci

na tuto skutečnost upozornit. Teprve až poté by mohlo být uvažováno, že příčinou způsobeného následku bylo jednání či opominutí obžalovaného spočívajícího v tom, že se zdržoval na místě dopravní nehody, avšak muselo by být dovozeno, že mohl předpokládat vyjetí závodního automobilu na pozemek svých rodičů, na příjezdovou cestu neoznačenou zákazovými značkami a hradíci páskami, navíc za hradbou vzrostlých dřevin a příkopu.

8. Na základě všech výše uvedených skutečností je tudíž obhajoba toho názoru, že nebylo prokázáno porušení pravidel a povinností obž. P., které by měly vyplývat z informací obecně sdělených J.N.. Naopak bylo zjištěno, že organizátoři rally porušili několikanásobně a závažným způsobem svá vlastní pravidla, která ani sama o sobě nezaručovala dostatečnou bezpečnost veřejnosti. Vzhledem k výše uvedenému tak obžalovaný navrhuje, aby odvolací soud zrušil napadený rozsudek a sám za případného zopakování důkazů, se kterými se nalézací soud nevypořádal, rozhodl nově za splnění podmínek uvedených v § 259 odst. 3 tr. řádu tak, že jej podle § 226 písm. b) tr. řádu zproští obžaloby.
9. Odvolání si proti napadenému rozsudku podal i státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Uherském Hradišti, a to konkrétně pak do zprošťujícího výroku. Dle jeho názoru lze uvedený rozsudek akceptovat pouze ve výroku o vině a trestu v případě obž. P.P., když se rozhodně nelze ztotožnit s názorem soudu, že v případě obžalovaných P.B., V.F., J.N. a M.S. nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou tito obžalovaní stíháni. Státní zástupce namítá, že podle přílohy č. III Standardních propozic rally Federace automobilového sportu Autoklubu ČR 2012 (dále jen „FAS AČR“) měl obžalovaný P.B. jakožto pořadatel zejména zajistit bezpečnost diváků v průběhu rychlostní zkoušky prostřednictvím traťových komisařů, jejichž povinností bylo mj. udržení diváků mimo tzv. zakázané prostory (body 5.4.2.g a 5.5.4.2). Povinností pořadatele bylo zpracovat bezpečnostní plán, tzv. safety plán (bod 5.2) s vyznačením všech bezpečnostních zařízení a stanovišť proškolených traťových komisařů (bod 5.2.1), diváckých zón a nebezpečných prostorů pro diváky, přičemž kromě bezpečnosti soutěžících posádek musí řešit i bezpečnost veřejnosti (bod 5.2.2). Před samotnou rally měl pořadatel poskytnout veřejnosti příslušné informace o rally tak, aby bylo zajištěno, že se na nebezpečných místech nebudou vyskytovat žádní diváci (bod 5.4.2.a), a to písemným či mluveným slovem, použitím plakátů, rozdáváním letáků apod. (bod 5.4.5). Veřejnost měla mít zamezen pohyb po trati rychlostní zkoušky v době, kdy trať byla uzavřena pro veřejnost a otevřena již jen pro soutěžící, přičemž divákům podél trati a na všech příjezdových místech měly být podávány bezpečnostní instrukce s tím, že pořadatelé nasměrují diváky do připravených bezpečných míst (body 5.4.2.e,f). V daném případě pak bylo prokázáno, že v rámci rally byl pořadatelem vydán bezpečnostní plán, označený jako tzv. Safety plán, dle něhož však v prostoru stanoviště traťového komisaře č. 16a, které střežil právě obž. P., žádná nebezpečná místa, a to na rozdíl od jiných stanovišť traťových komisařů, označena nebyla, ačkoliv se jednalo o bezprostřední místo za místem jevícím se jako horizont. Z provedeného dokazování bylo zjištěno, že na stanovišti traťového komisaře č. 16a byl zakázaný prostor pro diváky označen cedulí na sloupu elektrického vedení, který se nachází nejméně 10 m vlevo od místa předmětné tragické nehody, potom na autobusové zastávce, jež je na horizontu (tj. nahoře nad místem dané nehody), a pak v poli (což je níže pod místem této nehody), kde byly zatlučeny kolíky s označením zakázaného prostoru. Poblíž místa tragické nehody tedy byl zakázaný prostor vyznačen toliko cedulí, resp. plakátem, vylepeným na sloupu, jak se podává z protokolu o nehodě v silničním provozu a pořízené fotodokumentace. Tento sloup se však nachází bezprostředně za vzrostlým křovím, kdy cedule, resp. plakát, s označením zakázaného prostoru, byla nalepena pouze na straně sloupu směrem k silnici. Označení tak bylo viditelné jen od silnice, nikoliv však z místa, kde stál hlouček poškozených dívek spolu s obžalovaným.
10. Dále státní zástupce poukazuje na to, že poškozené dívky stály v době střetu se závodním vozidlem na příjezdové cestě k domu č. p. 253, která by se dala chápat jako krátká vedlejší silnice k usedlosti,

a proto by tak měla být v souladu se Standardními propozicemi rally (bod 5.5.4.1.b přílohy č. III.) zahrazena nebo opatřena páskou s oznámením, že zde projíždí soutěžní vozy a vstup je zde nebezpečný, což nebylo ze strany pořadatele učiněno. Vyznačení zakázaného prostoru pro diváky tak nebylo dostatečné. Pokud se týče letáku pro občany Lopeník, tak na něm je mj. pouze uvedena žádost, aby občané neparkovali svá vozidla na komunikacích, jež jsou součástí rychlostní zkoušky, nenechali volně pobíhat domácí zvířectvo a během průběhu rychlostních zkoušek dbali pokynů pořadatelů na trati. Z výpovědí svědků M.P., V.P. a A.K. vyplývá, že s nimi jako s majiteli nemovitostí, rodinných domů, jež bezprostředně sousedí s vozovkou, po které se v obci Lopeník jela rychlostní zkouška, nikdo z pořadatelů nemluvil, když je nikdo o bezpečnosti a o zakázaných či nebezpečných prostorech v místech jejich bydliště neinformoval. Na zajištění samotné bezpečnosti diváků, tedy veřejnosti, byl přitom kladen důraz i ve stanoviscích a vyjádřeních Krajského ředitelství policie Zlínského kraje a Ředitelství silnic Zlínského kraje, když toto je patrné i z rozhodnutí Městského úřadu Uherský Brod o povolení uzavírky silnic a místních komunikací a z rozhodnutí o povolení zvláštního užívání silnice a místní komunikace pro pořádání sportovní akce. Zároveň státní zástupce podotýká, že FAS AČR v rámci schvalovacího procesu přistoupila značně volně k otázce obsahu tzv. bezpečnostního plánu rally, když nelze říct, že by zcela dostála normám, kterými byla podle MSŘ FIA vázána, zejména pak akceptovala bezpečnostní plán ve vztahu k RZ 1 Březová – Lopeník, neboť v místech s občanskou zástavbou, kudy měla trasa závodu vést, pořadatel nevymezil tzv. rizikové zóny (též „nebezpečné zóny, zakázané zóny, zakázané prostory“), což v jiných místech bezpečnostního plánu mj. učinil. Bezpečnostní plán přitom není dogma, ale vodítko, přičemž za jeho vytvoření a bezpečnost odpovídá hlavní činovník pro bezpečnost, který jej dává schválit řediteli podniku. Odpovědnost za jeho finální podobu tudíž ležela na pořadateli, což ostatně potvrdili i svědek M.R. (jejichž firma tento safety plán zpracovávala) a F.R. (bezpečnostní delegát). Z bezpečnostního plánu pak vymezení nebezpečných či zakázaných zón ve vztahu k postu traťového komisaře č. 16A u RZ 1 nevyplývá, když zde není vyznačeno ani přehrazení cesty k domu č. p. 253, ačkoli je z mapového podkladu zřejmý charakter přístupu k domu (přičemž v jiných případech příjezdových cest je tato bariéra vyznačena, např. posty TK č. 15 a 16).

11. Na procesu „doplnění“ bezpečnostního plánu se podílelo více lidí, ovšem jen tři byli dle názoru státního zástupce odpovědní za otázku bezpečnost. V první řadě to byli dva členové organizačního výboru, a to obž. B. jako předseda organizačního výboru a obž. S. jako hlavní bezpečnostní delegát, ale též ředitel závodu zesnulý A.B.. Z provedeného dokazování je pak zřejmé, že v prostoru obce Lopeník po trase směrem od obce Březová je od domu č. p. 253 zřejmá souvislá občanská zástavba domů určených k bydlení, kdy až po post traťového komisaře č. 17 není v bezpečnostním plánu pro tento prostor (kde se zcela logicky mohou nacházet tzv. náhodní přihlížející především z řad občanů obce, tedy nikoli jen cílení diváci) vymezen jediný zakázaný prostor, a to přesto, že řada domů nemá oplocení. Nejsou v něm na místech, kde se objektivně mohou pohybovat náhodní diváci a obyvatelé obce, vyznačeny nebezpečné zóny ve vztahu k tělesu silnice, přičemž zde nejsou též vyznačena místa, kde má dojít k přehrazení přístupových cest k domům. Zde je podle státního zástupce dána prvotní a kauzální příčina celé tragédie. Bezpečnostní plán nepředstavuje pro jeho realizátory, čili vedoucího bezpečnosti RZ J.N. a jeho tým, dostatečný podklad k vytýčení a vyznačení zakázaných zón, když bylo spoléháno pouze na zavedené pravidlo „kde není divácká zóna, je zakázaný prostor“. Na nekonání obžalovaných B. a S. lze pro tento případ užít přílehavě § 112 tr. zák., podle kterého se „jednáním rozumí i opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel povinen podle jiného právního předpisu, úředního rozhodnutí nebo smlouvy, v důsledku dobrovolného převzetí povinnosti konat nebo vyplývala-li taková jeho zvláštní povinnost z jeho předchozího ohrožujícího jednání anebo k němuž byl z jiného důvodu podle okolností a svých poměrů povinen“. U těchto osob se jedná o dobrovolné převzetí povinnosti a podřízení se „jurisdikci“ FIA a FAS AČR, přičemž u všech obžalovaných se uplatní prosté pravidlo „ignorantia iuris neminem excusat“, když není snad potřeba ani zmiňovat obecnou preventivní povinnost

podle § 415 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. Odkazují-li se tedy „činnovníci“ na nepsaná pravidla bezpečnosti, je třeba tato tvrzení na podkladě jak vnitřních předpisů FIA, tak na základě její metodiky, vydané v září 2012, odmítnout.

12. Realizaci bezpečnostního plánu na trase závodu měl za úkol vedoucí RZ 1, a to obž. J.N.. Tento pak podle zjištěných skutečností věděl o tom, že v místě, kde se stala nehoda, je zakázaný prostor, což i sám v rámci výpovědi u soudu potvrdil, přičemž tento prostor pak sám či skrze své podřízené nechal označit, avšak bohužel nedostatečně. V rámci školení traťových komisařů na SDH v obci XXXXX určil obžalovaného P. na místo č. 16a (neboť mu tento obžalovaný řekl, že tam bydlí). Obž. N. měl na školení za povinnost všechny traťové komisaře seznámit s jejich místem výkonu této funkce, když v tomto směru jim objasní buď na plánu anebo přímo v terénu všechny záležitosti kolem stanoviště, kam budou umístěni, přičemž dle bodu 2 tzv. desatera jim přidělí pořadatelský post, na kterém budou činnost vykonávat a sdělí jim podrobné informace k místu a vysvětlí, jak bude v jejich úseku realizováno zabezpečení. Proškolení obž. P. jako traťového komisaře bylo nedostatečné (neboť z výpovědi slyšených svědků vyplynulo, že školení na Březové začalo se značným zpožděním, bylo chaotické, hlučné a trvalo pouze 30-45 minut), kdy tento se podrobil tomuto školení až jako náhradník dne 10. 11. 2012 těsně před závodem. Je otázkou, proč ho školitel obž. N., ačkoliv obž. P. neměl žádné zkušenosti ohledně rally a jednalo se jen o náhradníka, nepřidělil na nějaké jiné méně náročné místo, např. tam, kde bylo více traťových komisařů. Pokud se týče jediné údajné výstrahové cedule (umístěné na sloupu), tak tuto ceduli nemohl prakticky nikdo vidět, přičemž není vlastně ani zřejmé, zda se tam skutečně nacházela a jaký prostor ohraničovala. Jinou výstrahu zde obž. N. (myšleno na stanovišti č. 16a) neumístil, ač tak jinde po trase RZ učinil. Na levé straně ve směru jízdy soutěžních vozidel, kde se nachází přístupová cesta a volně průchozí pozemky před domem č. p. 253, nebyl zakázaný prostor nijak vymezen, když sám obž. N. musel dle názoru státního zástupce tento prostor vnímat jako nebezpečný už jen z toho důvodu, že zde může kdokoli z domu přijít. V případě obž. N. tak zjištěné skutečnosti s vysokou mírou pravděpodobnosti nasvědčují tomu, že sice budoucí traťové komisaře poučil v obecné rovině o povaze jejich činnosti a základních zásadách, kterou jsou též vymezeny v tzv. příručce traťového komisaře, tj. kde mohou a nemohou diváci stát a jak mají v takovém případě postupovat, nicméně s jeho konkrétním postem jej řádně neseznámil, neurčil mu rozsah zakázaných zón, a v zásadě jej nechal vše posuzovat samostatně. O tom, že situace ohledně zakázaných prostor byla nejasná, svědčí nejen přítomnost později usmrcených a zraněných osob, ale též i otce P.P.. Je vysoce pravděpodobné, že tzv. třetí osoby vůbec neměly ponětí, kde se mohou bezpečně zdržovat, když mohly dát pouze na určitou obvyklou obezřetnost, ovšem stěží byly schopny určit vzdálenost od tělesa silnice, kde budou v bezpečí.
13. Pokud se týče obž. F., tak ten při této rally zastával funkci bezpečnostního delegáta FAS AČR. Před startem rychlostní zkoušky se zúčastnil kontrole trati, když si (stejně jako všichni ostatní zodpovědní činnovníci) mohl povšimnout, že z pohledu od silnice směrem k domu č. p. 253 není celý otevřený prostor nijak označen a zabezpečen, když se zde nenachází na kolících byt' i jen jediná cedule „zakázaný prostor“ (jež jsou v rámci rally běžně používány). Dle názoru státního zástupce je poté otázkou, co se kontrolovalo a zda nešlo o kroky spíše formální. Obž. F. tedy měl vidět, že na postu traťového komisaře č. 16a není otázka bezpečnosti diváků vyřešena v souladu s požadavky bezpečnosti, ačkoliv se zde náhodní příchozí diváci mohou vysoce pravděpodobně vyskytnout, zejména když se toto místo nachází v průběžné obytné zástavbě. Je zřejmé, že poškozené osoby přišly na místo nehody až po kontrole trati a zahájení rychlostní zkoušky. V prostoru před domem č. p. 253 však nebylo nic, co by je mělo varovat od přiblížení se k cestě. Zde je měl zcela jistě varovat obž. P., avšak ten podle všeho nemohl odhadnout onu bezpečnou vzdálenost od silnice.
14. Dle názoru státního zástupce je pak zřejmé, že splnění povinností, které na sebe všichni obžalovaní převzali, mohlo v každém jednotlivém případě zabránit tomu, aby následek nenastal nejméně tak,

jak nastal. Obžalovaní B. a S. by se zřejmě vyvinili tím, že by zajistili řádné zpracování bezpečnostního plánu podle předpisů FIA a FAS AČR, čímž by též dalším osobám napomohli k lepší realizaci bezpečnosti na trati. Obžalovaní S. a N. pak mohli následku zabránit při kontrole trati tím, že by zajistili vymezení nebezpečných zón v kritickém místě budoucí nehody, když obž. S. mohl míru nebezpečí místa postu č. 16A posoudit nejlépe. Obž. N. nedodržel dvojí povinnost, kdy jednak nevytýčil nebezpečné prostory v terénu, jak byl povinen, a jednak obž. P. neposkytl informace o tom, kam až nebezpečné prostory na jeho postu sahají. Obžalovaní S., N. a F. navíc mohli při konečné kontrole trati zjistit předmětný deficit v bezpečnosti a napravit jej, když k zajištění tohoto opatření byli ze svého postavení povinni. Nevymezení nebezpečného prostoru jak v bezpečnostním plánu, tak přímo v terénu, představovalo porušení jednak obecného preventivního ustanovení § 415 tehdy platného občanského zákoníku, ale zejména též i porušení řady povinností, které byly pro organizátory či osoby jmenované FAS AČR závazné. V případě obžalovaných nelze shledávat absenci zavinění, protože takto jednali nejméně ve formě nevědomé nedbalosti ve smyslu § 16 odst. 1 písm. b) tr. zák., neboť si nepochybně všichni mohli představit, že takovýto následek přítomnosti osob blízko trati rychlostního závodu je zcela reálný. Působení sil v důsledku střetu s rychle jedoucím vozidlem může vyvolat i smrtelný následek. U obžalovaných jde o specifické souběžné či následné pachatelství, neboť trestní součinnost je u nedbalostních trestných činů vyloučena. Každému pak lze podle okolností přičítat celý následek. U všech obžalovaných je dána příčinná souvislost, neboť jejich opomenutí jsou kauzální ke způsobení trestněprávně relevantního následku.

15. Státní zástupce tak závěrem konstatuje, že prvostupňový soud postupoval při hodnocení důkazů v rozporu se zásadami uvedenými v § 2 odst. 6 tr. řádu, když některé důkazy hodnotil jednostranně v rozporu s jejich obsahem a vyvodil tak závěry, které z nich nevyplývají, v důsledku čehož se náležitě nevypořádal s objektivně zjištěnými skutečnostmi. Závěry soudu jsou tak v rozporu se zjištěným skutkovým stavem. Na základě shora uvedeného tudíž státní zástupce navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu zrušil a podle § 259 odst. 1 tr. řádu věc vrátil soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.
16. Předně je nutno konstatovat, že tato trestní věc je před odvolacím soudem projednávána již podruhé. Poprvé, kdy byl trestně stíhán toliko obž. P.P., byl rozsudkem Okresního soudu v Uherském Hradišti č. j. 13 T 177/2013-1584 ze dne 5. 2. 2015 tento obžalovaný uznán vinným z přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. a z přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zák., za což mu byl uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 18 měsíců, jehož výkon byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 18 měsíců. Usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 5 To 256/2015-1651 ze dne 2. 12. 2015 byl z podnětu odvolání obž. P. tento jím napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. a), b), c) tr. řádu zrušen, když věc byla podle § 260 tr. řádu vrácena státnímu zástupci k došetření. Následně bylo rozsudkem Nejvyššího soudu č. j. 3 Tz 49/2016-28 ze dne 18. 1. 2017 rozhodnuto o tom, že pravomocným usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 2. 12. 2025 sp. zn. 5 To 256/2015 byl porušen zákon v ustanovení § 260 tr. řádu, a to ve prospěch obž. P.. Státní zástupce Okresního státního zastupitelství v Uherském Hradišti pak nově podal dne 7. 9. 2018 obžalobu pod č. j. ZT 130/2013-591 k Okresnímu soudu v Uherském Hradišti, a to na obžalované P.B., V.F., J.N., M.S. a P.P. pro spáchání jednotlivých skutků přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. a přečinu těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zák., když nalézací soud po obsáhle provedeném dokazování vyhlásil dne 7. 4. 2022 rozsudek č. j. 13 T 155/2018-3357, proti němuž si obž. P. a státní zástupce podali odvolání (jak bylo mj. rozvedeno již shora).
17. Veřejné zasedání odvolacího soudu bylo v souladu s ustanovením § 238 tr. řádu za použití § 202 odst. 2 tr. řádu provedeno v nepřítomnosti obžalovaných P.B., V.F., J.N. a M.S., neboť Tito, ačkoliv byli o jeho termínu řádně a včas vyrozuměni (a to obž. B. osobním převzetím dne 9. 1. 2023, obž.

F. dne 6. 1. 2023, obž. N. dne 11. 1. 2023 a obž. S. dne 11. 1. 2023), se k němu s omluvou nedostavili, a to se žádostí (či souhlasem), aby toto bylo konáno v jejich nepřítomnosti. Obž. P.P. se pak k tomuto veřejnému zasedání dostavil později, a to s omluvou svého pozdního příchodu. V této souvislosti je však třeba uvést, že povinností každé osoby je dostavit se k jednání soudu včas (pokud se jej hodlá řádně zúčastnit). Dle názoru odvolacího soudu nebyli obžalovaní daným postupem kráceni na svých právech, zejména pak za situace, kdy celému průběhu veřejného zasedání byli osobně přítomni jejich obhájci.

18. Odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno jak odvolání obž. P., tak i odvolání státního zástupce, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že řízení před soudem I. stupně nevykazuje žádné podstatné vady, když byla zachována veškerá ustanovení trestního řádu, zabezpečující právo na obhajobu a řádné objasnění věci. Rovněž tak odvolací soud naznal, že postupem nalézacího soudu nedošlo k porušení práva na spravedlivý proces. Přesto je však třeba konstatovat, že nalézací soud, ač ve věci provedl dostatečné dokazování v souladu s ustanovením § 2 odst. 5 tr. řádu, tak řádně zjištěný skutkový stav věci na základě provedených důkazů podřadil pod nesprávné právní závěry. V tomto směru tak odvolací soud považuje obě podaná odvolání za zčásti důvodná (byť obž. P. si prakticky žádné podstatnější zavinění na vzniku předmětné nehody nepřipouští, přičemž státní zástupce požaduje uznat obžalované B., S., F. a N. vinnými z jím zažalovaných přčinů).
19. Předně je nutno podotknout, že hodnocení důkazů je výhradním právem nalézacího soudu, přičemž odvolací soud si je vědom toho, že není oprávněn do tohoto hodnocení (pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky) nijak zasahovat. V daném případě (ačkoliv zhodnocení důkazní situace, kterou soud I. stupně učinil, netrpí prakticky žádnými podstatnými vadami ani logickými chybami) se však nelze, a to s ohledem na objektivně zjištěný skutkový stav věci, ztotožnit s učiněnými závěry nalézacího soudu stran vyvození porušení důležité povinnosti ze strany obž. P. (a to u obou žalovaných přčinů) a zejména pak i s učiněným závěrem nalézacího soudu stran použití ustanovení § 226 písm. a) tr. řádu pro zproštění obžaloby v případě dalších obžalovaných (B., S., F. a N.). Odvolací soud je toho názoru, že obž. P. se svým jednáním nedopustil „porušení důležité povinnosti vyplývající z jeho funkce a uloženou mu podle zákona“ ve smyslu ustanovení § 143 odst. 2 tr. zák., jakož i § 147 odst. 2 tr. zák. Rozhodně však odvolací soud nesouhlasí s názorem obhajoby obž. P., že „nebylo prokázáno porušení pravidel a jeho povinností (coby trat'ového komisaře), které by měly vyplývat z informací obecně sdělených J.N.“, když „organizátoři rally porušili několikanásobně a závažným způsobem svá vlastní pravidla, která sama o sobě nezaručovala dostatečnou bezpečnost veřejnosti“. V případě odvolání státního zástupce pak považuje odvolací soud požadavek státního zástupce k „vyvození trestní odpovědnosti obžalovaných B., S., F. a N. ve smyslu jím podané obžaloby“ za nedůvodný.
20. K odvolání obž. P. je v první řadě zapotřebí uvést, že sám obžalovaný střet závodního vozidla s poškozenými na jemu přiděleném stanovišti trat'ového komisaře č. 16a žádným způsobem nepopírá. Tento pouze namítá nedostatečné proškolení jeho osoby coby trat'ového komisaře, týkající se seznámení s nebezpečnými a zakázanými prostory pro diváky, a zejména pak nedostatečné zajištění a vyznačení bezpečnostních opatření ze strany pořadatelů a odpovědných činovníků předmětné rally na jeho stanovišti.
21. Pokud se týče otázky proškolení obž. P. (coby trat'ového komisaře), tak je třeba kromě výpovědi spoluobžalovaného S. (č. l. 2075-2076, 2639-2641) odkázat na listinné důkazy, a to přihlášku trat'ového komisaře (č. l. 786, 789), pokyny pro trat'ové komisaře (č. l. 587) a zejména Příručku trat'ového komisaře (č. l. 593). Z vlastnoručně podepsané přihlášky trat'ového komisaře se podává, že obž. P. „byl seznámen s náplní práce i povinnostmi trat'ového komisaře při Barum Czech Rally

Zlín“ dne 10. 11. 2012 v Březové. K průběhu školení v Březové se mimo spoluobč. N. vyjádřili mj. svědci T.M. (který vypověděl, že „podepisovali takové kartičky a ze školení si odN. brožuru [č. l. 2682]), J.P. (jenž si již „nevzpomíná, zda dostal nějakou brožuru, bylo mu ale řečeno, kde má stát, na zemi bylo nasprejované číslo [č. l. 2683]), V.S. (z jehož výpovědi vyplývá, že „již neví, zda na školení dostal nějakou příručku, asi jo, přesně si to nevybavuje, přičemž určitě jim někdo ukazoval, nebo viděli nějakou mapku, kde má stát [č. l. 2684]), M.K. (který mj. uvedl, že „dostal nějakou brožuru, přičemž jim řekli, kde mají stát [č. l. 2685]) a R.J. (z jehož výpovědi se podává, že „od pořadatelů dostali malé brožurky s tím, aby si to pročetli [č. l. 2679]). Z procesní výpovědi obž. P., učiněné v rámci přípravného řízení, se pak podává, že obžalovaný *převzal při školení dne 10. 11. 2012 „Příručku traťového komisaře“* (dále jen „Příručku“), když sám v této své výpovědi uvádí „vím, že v té příručce se psalo, že pokud možno tak máme stát za nějakou pevnou překážkou“ (č. l. 1107). Z výše zmiňované přihlášky, jakož i z jiných listinných důkazů (např. „aktuálního seznamu traťových komisařů“ č. l. 588), je zřejmé, že obžalovanému bylo přiděleno stanoviště č. 16a. Sám obžalovaný pak ve své výpovědi uvádí „ve 12:00 hod jsem si stoupl na místo, *které bylo vyznačeno na plátnu*, to je *na pravou stranu ve směru jízdy závodních aut*, jak měl bratr odstavené své auto zn. Audi“ (č. l. 106). Tato skutečnost je potvrzena i obrazovými záznamy z onboardů závodních vozidel (č. l. 537, 693), jakož i z nich pořízené fotodokumentace (č. l. 701-702, 1079-1080 [viz jezdci G., T., O., B., S.]). Ze startovní listiny rally (č. l. 839-841), jakož i z dalších onboardů závodních vozidel a následné fotodokumentace (č. l. 702 p. v. - 703, 1081 p. v. - 1082), vyplývá, že k přesunutí obžalovaného z původně jemu určeného místa stanoviště (tj. na pravé straně za vozovkou ve směru jízdy závodních vozidel poblíž sloupu elektrického vedení – viz č. l. 616 a zejména č. l. 620 p. v.) na neurčené místo příjezdové cesty k domu č. p. 253 (v němž obžalovaný mj. bydlel), tj. na opačné straně vlevo za vozovkou, došlo před průjezdem v pořadí 8. závodního jezdce T.. Předmětné závodní vozidlo jezdce M.B. pak vyjíždělo na trať jako v pořadí 25. vozidlo (č. l. 839-840), tj. až za 17 min po startu jezdce T.. O tomto svévolném přemístění z jemu určeného místa stání traťového komisaře (a to mj. v rozporu s bodem 2. Příručky) pak obž. P. nepodal nikomu z činovníků rally (např. vedoucímu rychlostní zkoušky [N.] či bezpečnostnímu delegátovi [F.]) žádnou telefonickou zprávu. Vysvětlení tohoto jeho svévolného přemístění z jemu určeného místa stání na nové („já jsem měl strach, že na mě některé auto vletí, tak jsem přešel na druhou stranu“ – viz č. l. 1107) je poněkud nelogické, zejména pak za situace, kdy z onboardů do té doby projíždějících závodních vozidel se nepodává, že by určené místo jeho stání vyvolávalo případně jakékoliv známky nebezpečí. V rozporu s bodem 4. Příručky (tj. že „traťoví komisaři nasměrují přítomné a přicházející diváky do určených diváckých míst a od počátku nedovolí, aby se zdržovali v nebezpečných zónách“) pak obž. P. po svém přemístění na jím zvolené nové místo následně připustil, resp. toleroval, aby s ním na daném místě, a to v bezprostřední blízkosti závodní trati, stáli na této příjezdové cestě k jejich domu poškozené B.D. (mj. jeho přítelkyně), N.Č., K.R., K.D. a A.K., kdy dle závěrů znalce F.K. se tyto „poškozené osoby nacházely v okamžiku střetu se závodním vozidlem ve vzdálenosti cca 3-4 metry od levého okraje vozovky“ (č. l. 239). Takto zjištěnou vzdálenost, která je mj. patrna i z onboardů projíždějících závodních vozidel (např. jezdců T., B., K., Z. a dalších), včetně pořízené fotodokumentace (č. l. 703, 842-844, 1081 p. v. - 1082), nelze rozhodně považovat za bezpečnou, zejména pak při průjezdové rychlosti závodních vozidel kolem 150 km/hod. Ze závěrů znalce Ing. Kropáče, Ph.D. se přitom podává, že „poškozené neměly možnost z místa „utéct“, a to i za situace, když by viděly, že závodní vozidlo vyjíždí vlevo mimo silnici a že se bude zřejmě pohybovat do míst, kde stály“ (č. l. 240).

22. Za tohoto stavu bylo tudíž toto svévolné přemístění obžalovaného coby traťového komisaře na nové místo i v rozporu s bodem 5. Příručky, tj. že „své místo si traťový komisař musí zvolit v *bezpečném místě*“. Navíc je třeba poukázat na to, že bod 4. Příručky odkazuje mj. na bezpečnostní desatero (kdy v rámci přicházejících diváků se traťoví komisaři „řídí bezpečnostním desaterem“), které je obsahem této Příručky. Dle bodu 1) tohoto bezpečnostního desatera „diváci nesmí být v zakázaných místech a před páskou nebo zábranou. To jsou místa velmi nebezpečná“. Zároveň je

v tomto bodě výslovně stanoveno, co je divácké místo (tj. místo, kde mohou diváci být) s tím, že *páska (příp. zábrany) vždy tvoří hranici diváckého prostoru*. Byť lze připustit námitky obhajoby, že na stanovišti č. 16a nebylo žádné vyznačení nebezpečného prostoru či zakázaného místa (nebo zóny), tak je nutno v této souvislosti uvést, že zde nebyla ani páska, případně zábrana, vyznačující hranici diváckého prostoru. Navíc je v bodě 3) bezpečnostního desatera uvedeno, že *diváci nesmí být v blízkosti trati*, když o otázce vzdálenosti poškozených od okraje vozovky bylo pojednáno již výše. Sám obžalovaný pak ke splnění (resp. k nesplnění) této své povinnosti ve své výpovědi mj. uvedl „já jsem řekl B.“, ať řekne holkám, ať se jdou schovat k nám, že se *mi to tady nelíbí*“ (č. l. 1107), přičemž již předtím upozorňoval mj. svého otce V. P. na nebezpečnost tohoto místa, kdy tento svědek v tomto smyslu vypověděl „říkal mi (myšleno syn), že bych tam *neměl stát*, že je to *nebezpečné* ... Říkal celkově před tím, že je to nebezpečné. A asi mi to syn říkal, že přebíhat přes silnici je nebezpečné ... Syn říkal, že na *druhé straně nesmím stát*“ (č. l. 2706). V neposlední řadě je třeba rovněž uvést, že v Příručce je na její poslední straně stanoveno, kde *mohou diváci být*, a to 1) ve vyznačených diváckých místech, 2) na stanovištích dostatečně vyvýšených nad tratí, [bod 3) zde není mj. uveden ?!], 4) za pevnou hradbou (zeď, teras, stromy apod.) a 5) ve značné vzdálenosti od trati. V této souvislosti je přitom nutno konstatovat, že na stanovišti traťového komisaře č. 16a (tj. obž. P.) nebyla divácká místa vůbec vyznačena, žádné vyvýšené místo nad tratí se zde dle reliéfu terénu ani nenacházelo, když poškozené dívky (coby diváci) se nezdržovali za pevnou hradbou (ale naopak před ní, tj. před oplocením), přičemž nestáli ani ve značné vzdálenosti od trati (nýbrž toliko 3-4 m od levého okraje vozovky). Z výše uvedeného je tudíž zřejmé, že obž. P. se ke splnění svých shora uvedených povinností (coby traťového komisaře) postavil velmi liknavě a zcela nezodpovědně. Pochybnosti obhajoby o příčině způsobeného následku, resp. o jednání či opominutí obžalovaného spočívajícího v tom, že se zdržoval (mj. společně s poškozenými) na místě dopravní nehody s tím, že by „muselo být dovozeno, že si měl a mohl alespoň představit, že se nastalý příčinný průběh může takto rozvinout“ (tj. že „vyjetí závodního automobilu na pozemek svých rodičů, na příjezdovou cestu, se jevílo jako naprosto nepravděpodobné až vyloučené“), pak ponechává odvolací soud bez jakéhokoliv komentáře, a to s dodatkem, že k tomuto následku nakonec skutečně *reálně* došlo.

23. Pakliže obhajoba obž. P. namítá, že „nalézací soud se zcela nedostatečným způsobem vypořádal s tím, jaká bezpečnostní opatření měla být realizována na trati rychlostní zkoušky Lopeník a také jak ve skutečnosti bylo zajištěno provedení bezpečnostních opatření na trati a podél trati v den závodu“, tak je třeba v tomto směru odkázat na body 50. a 55. odůvodnění napadeného rozsudku. Lze plně souhlasit s názorem obhajoby, že „nelze oddělit odůvodnění napadeného rozsudku, týkající se odsuzující části od té, jež se zabývá zprošťující částí rozsudku, protože zcela logicky jednání či nekonání všech osob uvedených v obžalobě má vliv na posouzení odpovědnosti obž. P., a to především s ohledem na zásadu gradace příčinné souvislosti“. V této souvislosti je však nutno uvést, že ze samotného Safety plánu (bezpečnostního plánu předmětné IV. RallyShow Uherský Brod [č. l. 610-632]) se pak konkrétně na stanovišti č. 16a nepodává rozmístění cedulí s vyznačením zakázaných či nebezpečných prostorů (a to mj. oproti jiným stanovištím). Pokud tedy obhajoba v rámci Standardních propozic Federace automobilového sportu AČR pro rally 2012 (dále jen „Standardních propozic“) poukazuje na bod 5.4.2 písm. b) Přílohy č. III (týkající se bezpečnosti rally), tak lze připustit, že v bezpečnostním plánu byly „nebezpečné zóny“ nedostatečně označeny a vymezeny. Bylo tudíž na vůli a samotné zodpovědnosti pořadatelů, zda v takto z hlediska bezpečnosti diváků „nebezpečných místech“ rozmístí cedule s vyznačením „zakázaného prostoru“. Co se týče poukazu obhajoby na nedodržení bodu 5.5.4.1. písm. b) dané přílohy, tak odvolací soud (a to ve shodě se závěry soudu nalézacího) je toho názoru, že příjezdová cesta k domu, resp. ke garáži rodinného domu č. p. 253 v Lopeníku nepodléhala povinnosti pořadatelů k jejímu „zahrazení nebo opatření páskou s připevněním oznámení, že zde projíždí soutěžní vozy a vstup je nebezpečný“. Nejednalo se totiž o „krátkou *vedlejší silnici* (např. k usedlostem atd.)“, nýbrž o dlážděný vjezd k tomuto rodinnému domu, jak je mj. patrné z protokolu o nehodě v silničním

provozu, jeho náčrtku (č. l. 2-4) a fotografické dokumentace (č. l. 2-24, zejména pak fotografie na č. l. 7). V tomto směru je nutno zároveň uvést, že tento rodinný dům se nacházel zcela poblíž předmětné pozemní komunikace, tj. závodní trati (nikoliv pak ve větší vzdálenosti, v poli, osamoceně apod., kde by případně hrozil nečekaný příjezd vozidla z takto nestřežené oblasti). Nelze tak přisvědčit tvrzení obhajoby, že se jednalo o výjezd z garáže na hlavní silnici, který by měl být zahrazen páskou nebo jinou zábranou a opatřen výstražnými oznámeními o zákazu vstupu. V neposlední řadě je třeba poukázat i na to, že pořadatelé z hlediska zabezpečení bezpečnosti zde před tento dům umístili stanoviště traťového komisaře č. 16a, když tuto funkci zastával právě obž. P. (který v tomto rodinném domě mj. bydlel). Dle názoru odvolacího soudu pak nedošlo ze strany pořadatelů ani k nedodržení bodu 5.5.4.2 dané přílohy, když v souvislosti s tímto bodem je třeba mj. poukázat na již shora zmiňované body 1) a 3) tzv. bezpečnostního desatera, týkající se právě nedodržení povinností ze strany traťového komisaře (tj. obž. P.) dle bodu 4. Příručky (což vedlo mj. k předmětnému fatálnímu následku). Poukaz obhajoby na to, že ze strany organizátorů nebylo zajištěno vybavení pro traťové komisaře, zejména pištálky a ampliony, stejně jako žluté vlajky, pak odvolací soud shledává za poněkud zavádějící, nemající s otázkou trestní odpovědnosti obž. P. (coby traťového komisaře) žádný podstatný vliv. Za rozhodující naopak považuje odvolací soud tu skutečnost, že obž. P. byl řádně označen žlutou výstražnou vestou jako traťový komisař (což jej dostatečným způsobem odlišovalo od diváků). Navíc je třeba konstatovat, že poškozené B.D., N.Č. a K.R. o výkonu této jeho funkce mj. řádně věděli, neboť se uvedeného dne coby případné náhradnice společně s obž. P. účastnili školení traťových komisařů v XXXXX. Pokud se pak týče poukazu obhajoby na bod 5.5.4.7 dané přílohy (kdy od průjezdu soutěžního vozidla se startovním číslem 12 stanovištěm traťového komisaře č. 16a nikdo ze soutěžních posádek při příjezdu na stanoviště STOP neoznámil pořadateli předmětnou informaci bezpečnostního charakteru, týkající se výskytu poškozených dívek poblíž soutěžní trati), tak je nutno dodat, že ani tato skutečnost nemá žádný podstatný vliv na otázku trestní odpovědnosti obž. P..

24. Lze přisvědčit názoru obhajoby obž. P., že shora uvedené povinnosti organizátorů, vyplývající z Přílohy č. III Standardních propozic, jsou obsaženy a dále rozvedeny v Příručce traťového komisaře (zejména pak v bodech 2., 3., 5. a 11., jak obhajoba v podaném odvolání mj. konstatuje). Nicméně je však třeba uvést, že obž. P. tuto Příručku při předmětném školení v Březové řádně převzal (jak lze dovodit nejenom z jeho výpovědi, ale zejména např. i z výpovědi svědků J.P. a R.J.), když se tudíž měl s jejím obsahem před touto rychlostní zkouškou (tj. před započítáním dané rally) řádně seznámit. V případě jakýchkoliv nejasností se přitom mohl dotázat zodpovědných činovníků rally (zejména pak spoluobž. N.) na výklad pro něho nejasných ustanovení této Příručky, což však neučinil. Tato Příručka pak obsahuje tzv. Bezpečnostní desatero, kde je mj. v bodě 1) výslovně stanoveno, co tvoří „*hranici diváckého prostoru*“, tj. pásky, případně zábrany. Pokud se tedy pak na jím střeženém stanovišti č. 16a nenacházely žádné pásky ani zábrany, muselo mu být zřejmé, že zde není žádný divácký prostor (tj. divácké zóny), a tudíž se zde diváci nemohou v žádném případě zdržovat. Ze shora citované výpovědi obž. P. je pak zřejmé, že tomuto byl přidělen pořadatelský post č. 16a, když mu na školení byly, byť pouze obecně, sděleny informace k výkonu jeho funkce traťového komisaře. Nelze se tak ztotožnit se zavádějícími námitkami obhajoby, dle nichž „tato povinnost byla ze strany organizátorů jednoznačně porušena“. Byl to právě obž. P., který zřejmě na popud svého otce V. P. (č. l. 2705, neboť tomuto se zdálo být toto místo „dost nebezpečné“) v průběhu této rychlostní zkoušky opustil svěřené stanoviště po pravé straně závodní tratě (ve směru jízdy závodních automobilů), přičemž se bez vědomí a svolení spoluobž. N. (coby vedoucího rychlostní zkoušky) a spoluobž. S. (coby zodpovědného činovníka za aplikaci tzv. bezpečnostního plánu) svévolně přemístil na opačnou stranu závodní tratě před vjezd k jejich rodinnému domu. Zde za ním přišli poškozené B.D., N.Č., K.R., K.D. a A.K. (neboť byl domluven mj. s B.D., že mu „na stanoviště přijde pomoc“ [č. l. 1106]), přičemž tento coby traťový komisař nepřijal po dobu nejméně 13-14 minut (jak lze dovodit z onboardů projíždějících závodních automobilů) žádné důrazné opatření (kromě slovního upozornění, jak je uvedeno již v bodě 22. shora), aby toto místo,

kde nebyl žádný divácký prostor, neprodleně opustili. V tomto směru tak není dle názoru odvolacího soudu podstatné, že Standardní propozice ani Příručka blíže nekonkretizují „co jsou to nebezpečná místa a zda se tyto shodují se zakázanými prostory“ (na což obhajoba mj. poukazuje). Za tohoto stavu je tudíž zřejmé, že obž. P. nedodržel své povinnosti traťového komisaře dle bodu 4., 9., 11. dané Příručky a bodů 1) a 3) Bezpečnostního desatera, což prokazatelně vedlo ke střetu těchto poškozených se závodním automobilem jezdce M.B., který krátce předtím z důvodu své jezdecké chyby vyjel z pozemní komunikace (tj. ze závodní trati).

25. Obhajoba obž. P. dále namítá, že „jak samotný horizont, tak i prostor pod tímto převýšením v délce minimálně 100 metrů, měl být po obou stranách opatřen zákazovými značkami nebo hradícími páskami, a to až do vzdálenosti 30 až 40 metrů od vozovky“. V této souvislosti je však třeba poukázat na Safety plán (tj. bezpečnostní plán), kde toto místo nebylo označeno jako nebezpečné s nutností vyznačení zakázaného prostoru. Z výpovědi svědka M.R. (zpracovatele tohoto bezpečnostního plánu) pak vyplývá, že „to byl horizont, takových je na silnicích spousta, silnice nejsou rovný. Tam ale nebyl předpoklad, že by se tam dělalo větší zabezpečení, tam by dle mého stačil pořadatel a tabule zakázaného prostoru, tam nebylo potřeba vést pásku“ (č. l. 2905). Odvolací soud pak podotýká, že dle serveru www.mapy.cz se místo střetu závodního automobilu B. s poškozenými dívkami nachází od obhajobou zmiňovaného vrcholu horizontu nikoliv pouze 100 m, ale 240 m (č. l. 2981). Rovněž nelze přisvědčit ani tvrzení obhajoby, že „v písemném Safety plánu je prostor 16a vymezen přímo na tom horizontu, ale někdo následně to místo změnil tak, že obž. P. postavil asi 100 m pod ten horizont“. V tomto směru odvolací soud odkazuje na zakreslené místo stanoviště traťového komisaře č. 16a v Safety plánu (č. l. 620 p. v.), nacházející se na pravé straně ve směru jízdy závodních automobilů, a to naproti domu č. p. 253 (nikoliv tedy na horizontu). Označení „zakázaného prostoru“ pak bylo prokazatelně před započítáním předmětné rychlostní zkoušky provedeno nalepením igelitového obalu s vloženou písemnou cedulí s nápisem „zakázaný prostor“ na transformátoru (přípevněném na sloupu) po pravé straně jízdy závodních automobilů, a to bezprostředně za místem určeného stanoviště traťového komisaře č. 16a. Tato skutečnost je prokazována i výpovědí svědkyně M.P. (č. l. 1390, 2708), z níž se podává, že „dopoledne viděla ceduli zakázaný prostor u P. někde na transformátoru, ale pak to vzal vítr, protože to tam bylo asi špatně přilepené, vítr to trhal“. O nalepení prázdného igelitového obalu na transformátoru mj. hovoří i svědci T.D. (č. l. 2705) a L.J. (č. l. 2920). Další cedule s nápisem „zakázaný prostor“ byla umístěna na sloupu po levé straně ve směru jízdy závodních automobilů (byť nápis „zakázaný prostor“ byl umístěn směrem do silnice, nikoli bokem či směrem k rodinnému domu č. p. 253), a to hned za keři ještě před domem č. p. 253, což se podává z protokolu o nehodě v silničním provozu (č. l. 3) a provedené fotodokumentace (foto č. 14-15 na č. l. 7), jakož i z výpovědi svědků M.S. („na levé straně byly keře, před těmi byl myslím sloup a tam byl také zakázaný prostor. Tím zakázaným prostorem myslím to, že na sloupu byla nalepená cedule, v pátek ji tam lepil N. nebo já“ [č. l. 2909]) a J.V. („cedule po levé straně si myslím byla v podstatě naproti komisaře“ [č. l. 2925]). V této souvislosti pak odvolací soud považuje za nepravdivé a zcela zavádějící tvrzení obhajoby, že „z kamer umístěných jak ve vozidlech předjezdců, tak i závodních jezdců, jednoznačně vyplynulo, že v místě nehody, tj. po levé straně komunikace ve směru jízdy závodních automobilů, se nenacházejí žádné cedule na betonovém sloupu poblíž místa nehody“, když v tomto směru odvolací soud podotýká, že z onboardů (tj. kamerových záznamů) těchto vozidel nejde předmětný sloup po levé straně za keři vůbec rozeznat (natož učinit obhajobou tvrzený závěr o tom, že zde žádná cedule „zakázaný prostor“ umístěna nebyla). Za ryze spekulativní a zejména ničím nepodložené shledává odvolací soud i další tvrzení obhajoby, dle něhož „cedule zakázaný prostor byla na sloup dolepena zjevně dodatečně“, když „smysl takového jednání je zjevný, a to dodatečně místo označit jako zakázané a předstírat následně, že pořadatelé splnili svou povinnost řádně označit nebezpečné místo“. V tomto směru nelze přisvědčit tvrzení obhajoby, že po nehodě se „na tom sloupu objevila zákazová žlutočerná páska a až přes ní byla nalepena ta zákazová značka“. Z pořízené fotodokumentace na č. l. 6-7 (zejména pak fotografie č. 6, 14, 15) je totiž zřejmé, že tato páska se

nachází nad cedulí s nápisem „zakázaný prostor“. Lze přitom souhlasit s tím, že takto bylo dané místo zapáskováno žlutočernou páskou (a to od předmětného sloupu až ke keři u vjezdu do domu č. p. 253, jak mj. vyplývá z protokolu o nehodě v silničním provozu a pořízené fotodokumentace [č. l. 3, 6, 7]) až dodatečně, což však souviselo s šetřením místa předmětné nehody (viz výpověď svědka V. P. [č. l. 2706]) a zabráněním vstupu nepovolaným osobám (nikoliv s „dodatečným označením zakázaného či nebezpečného místa“, jak obhajoba mj. neadekvátně namítá).

26. Za důvodné a zcela opodstatněné považuje odvolací soud námitky obhajoby obž. P. na „nenaplnění kvalifikované skutkové podstaty“, a to u obou žalovaných přečinů. Jak bylo již konstatováno výše, obž. P. při výkonu své funkce jednoznačně porušil povinnosti traťového komisaře, uložené mu pod body 4., 9., 11. Příručky a body 1) a 3) Bezpečnostního desatera (když v tomto směru se však nejedná o zákonnou normu), a rovněž i obecně prevenční povinnost, stanovenou tehdy platným ustanovením § 415 zákona č. 40/1964 Sb., tj. občanského zákoníku (dle něhož „každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí“). Dle názoru odvolacího soudu je však třeba v daném případě zohlednit samotné okolnosti případu, jakož i poněkud nezanedbatelné spoluzavinění na straně poškozených. Lze přitom přisvědčit námitkám obhajoby, týkající se uplatnění tzv. zásady gradace příčinné souvislosti, neboť na vzniku předmětného následku se skutečně podílela celá řada různorodých příčin, které měly různý význam pro vznik tohoto následku. Mezi tyto příčiny lze pak považovat zejména nedostatečné preventivně bezpečnostní zabezpečení předmětného místa nehody ze strany pořadatelů (kdy připevnění cedule vyznačující „zakázaný prostor“ na transformátoru bylo nedostatečné, přičemž další tato cedule umístěná na protějším sloupu měla být nalepena alespoň bočně směrem k domu č. p. 253, případně zde mohl být z důvodu lepší přehlednosti zatlučen i kolík s cedulí „zakázaný prostor“), vyjetí závodního automobilu řízeného jezdcem M.B., a to v důsledku jeho jezdecké chyby (když před ním mj. projelo daným místem bez jakýchkoli problémů 24 závodních posádek) a dále i spoluzavinění poškozených dívek, neboť tato stála nejenom v zakázaném místě (kde se neměla vůbec nacházet), ale zejména pak i v blízkosti vozovky (tj. závodní tratě). Lze důvodně předpokládat, že s rizikem tohoto jejich jednání pak byly poškozené B.D., N.Č. a K.R. řádně srozuměny, neboť se společně právě s obž. P. zúčastnili školení traťových komisařů. Sama svědkyně L.D. (nyní J.) v tomto směru k místu jejich společného stání (a to s obž. P.) bezprostředně před střetem se závodním vozidlem B. uvedla „ani se mi *nezdávalo moc bezpečné* místo, kde jsem stála. Já jsem byla trochu vzadu jak ony“ (č. l. 1384), resp. „říkal nám (myšleno obž. P.), že *máme jít pryč*, že máme jít do domu ... On to řekl a za chvíli se to stalo. My jsme říkali, že půjdeme, ale pak došla ta sousedka (A.K.) a stalo se to“ (č. l. 2921). Toto jejich spoluzavinění lze shledávat dle názoru odvolacího soudu ve výši alespoň 30 %. Nicméně je však třeba konstatovat, že k danému následku by rozhodně nedošlo, pokud by se obž. P. svévolně nepřemístil z jemu určeného místa stání traťového komisaře č. 16a na příjezdovou dlážděnou cestu před jejich rodinný dům, kam za ním poškozené přišly, resp. pokud by neprodleně poté vykázal tyto poškozené z takto nebezpečného místa pryč (např. do jejich domu, nebo alespoň za tento dům). Z hlediska posouzení trestní odpovědnosti obž. P. pak nelze přisvědčit názoru obhajoby, že „takové vyjetí závodního automobilu, k němuž došlo, se jeví jako naprosto nepravděpodobné až vyloučené“, neboť právě opak se stal realitou.
27. Odvolací soud se tak ztotožnil s námitkami obhajoby stran nesprávného podřazení zjištěného skutkového stavu pod příslušnou právní kvalifikaci, když z ohledem na vše shora uvedené nelze učinit závěr o „porušení důležité povinnosti vyplývající z jeho funkce, resp. uloženou mu podle zákona“ ve smyslu zákonného znaku ustanovení § 143 odst. 2 tr. zák. a § 147 odst. 2 tr. zák. V jednání obž. P.P. tak nelze spatřovat naplnění kvalifikované skutkové podstaty těchto přečinů. Za daného stavu tudíž odvolací soud dospěl k závěru (oproti podané obžalobě a napadenému rozsudku), že jednání tohoto obžalovaného je nutno právně kvalifikovat jako přečin usmrcení z nedbalosti dle § 143 odst. 1 tr. zák. a přečin těžkého ublížení na zdraví dle § 147 odst. 1 tr. zák.

Předmětného jednání se pak obžalovaný dopustil ve formě vědomé nedbalosti dle § 16 odst. 1 písm. a) tr. zák. (jak mj. správně nalézací soud dovozuje).

28. Výše uvedená změna výroku o vině se u obž. P. musela rovněž odrazit i v částečné změně výroku o uloženém trestu (oproti rozhodnutí soudu I. stupně). V daném případě se lze ztotožnit se závěry nalézacího soudu, který naznal, že s ohledem na okolnosti případu (kdy se jednalo o spáchání trestné činnosti v nedbalostní formě zavinění) jsou splněny podmínky pro ukládání výchovného trestu, tj. trestu, který není spojen s jeho přímým výkonem (ačkoliv tímto jednáním obžalovaného byl nakonec způsoben fatální následek [smrt 4 dívek a 1 těžká újma na zdraví], což již bylo mj. řádně zohledněno v použité právní kvalifikaci). Odvolací soud opětovně posoudil všechny okolnosti, významné z hlediska stanovení druhu a délky trestu, jakož i způsobu jeho výkonu, a to v návaznosti na zákonná kritéria, uvedená v ustanovení § 38 a § 39 tr. zák. Při ukládání trestu přihlédl jak k povaze a závažnosti spáchaných přečinů, tak i k poměrům na straně obžalovaného, jeho dosavadnímu způsobu života, možnostem nápravy, jakož i samozřejmě výchovnému působení trestu. Rovněž zohlednil i časovou prodlevu doby více jak 10 let od předmětné nehody (§ 39 odst. 3 tr. zák.). Na straně obžalovaného jsou dány polehčující okolnosti dle § 41 písm. o), p) tr. zák. (neboť tento vedl před spácháním předmětné trestné činnosti řádný život [když předchozí odsouzení z roku 2017 má již ze zákona zahlazeno] a svého jednání, resp. způsobených následků, upřímně lituje). Kromě přitěžující okolnosti dle § 42 písm. m) tr. zák. (neboť při dané nehodě došlo ke smrti celkem 4 osob) pak žádná další přitěžující okolnost shledána již nebyla. Nutno zároveň podotknout, že v předmětné trestní věci se jedná o nedbalostní trestnou činnost, na které se kromě jednání obžalovaného spolupodílelo více faktorů a příčin (jak bylo konstatováno již shora). V daném případě jsou pak splněny zákonné podmínky pro ukládání úhrnného trestu ve smyslu ustanovení § 43 odst. 1 tr. zák.
29. Obžalovaný je po provedené změně právní kvalifikace ohrožen trestem odnětí svobody do 3 let (dle § 143 odst. 1 tr. zák.). Dle názoru odvolacího soudu bude zcela adekvátním trestem úhrnný trest uložený na hranici 1/6 trestní výměry, a to v trvání 6 měsíců. Jak již bylo shora uvedeno, odvolací soud v případě obžalovaného shledal splnění zákonných podmínek ustanovení § 81 odst. 1 tr. zák. pro podmíněný odklad výkonu tohoto trestu, a tudíž byl obžalovanému výkon takto uloženého trestu podmíněně odložen na zkušební dobu (která je dle § 82 odst. 1 tr. zák. dána výměrou od 1 roku do 5 let) v trvání 12 měsíců, což je mj. na samé spodní hranici této zákonné výměry. V takto uloženém trestu odvolací soud zohlednil zejména samotné okolnosti případu, jakož i nynější bezúhonnost obžalovaného a rovněž i značnou časovou prodlevu, včetně již zmiňované otázky spoluzavinění poškozených.
30. Pokud se týče odvolání podaného státním zástupcem, tak i zde odvolací soud v souladu s ustanovením § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost zprošťujícího rozsudku napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které mu předcházelo. Dospěl přitom k závěru, že podané odvolání státního zástupce (co se týče právního hodnocení věci) není důvodné, když soud I. stupně postupoval správně, pokud učinil závěr o zproštění obžaloby (u obžalovaných P.B., V.F., J.N. a M.S.). Nicméně je však třeba nalézacímu soudu vytknout, že tento v rámci tohoto zprošťujícího výroku přistoupil k použití jiného ustanovení § 226 tr. řádu, a to písm. a) [namísto správného užití písm. b)]. V tomto směru lze zcela přisvědčit odvolacím námitkám státního zástupce, který se „neztotožňuje s názorem soudu, že v případě těchto obžalovaných nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni“. Nutno zároveň podotknout, že hodnocení důkazů je výhradním právem soudu I. stupně, přičemž odvolací soud není oprávněn do tohoto hodnocení (pokud bylo provedeno v souladu se zásadami formální logiky) nijak zasahovat. Nalézací soud se však musí vždy zabývat nejenom otázkou, zda zjištěný skutkový stav věci odpovídá žalované právní kvalifikaci dle podané obžaloby (případně i jiné právní kvalifikaci, která by mohla být pod tento skutkový stav věci řádně podřazena), ale i tím, zda

případně nejsou dány důvody pro zproštění obžaloby (a v kladném případě pak konkrétně jaké). Zhodnocení důkazní situace, kterou v dané trestní věci provedl soud I. stupně, přitom netrpí logickými vadami, když v tomto směru se nelze ztotožnit s názorem státního zástupce, dle něhož „prvostupňový soud postupoval při hodnocení důkazů v rozporu se zásadami uvedenými v § 2 odst. 6 tr. řádu, když některé důkazy hodnotil jednostranně v rozporu s jejich obsahem a vyvodil závěry, které z nich nevyplývají, v důsledku čehož se náležitě nevypořádal s objektivně zjištěnými skutečnostmi“.

31. Předně je nutno uvést, že v dané trestní věci bylo provedeno dostatečné dokazování, aby mohlo být meritorně rozhodnuto o podané obžalobě. Sám státní zástupce přitom uvádí, že „dokazování bylo provedeno v dostatečném rozsahu, aby soud mohl ve věci rozhodnout“. Odvolací soud pak samotné odvolání státního zástupce považuje za polemiku provedeného hodnocení důkazů, jež učinil nalézací soud, zejména pak ve vztahu k otázce vyvození, resp. nevyvození příslušné trestní odpovědnosti těchto obžalovaných (dle zjištěného skutkového stavu). Pakliže státní zástupce poukazuje v podaném odvolání na jednotlivé body přílohy č. III Standardních propozic, tak odvolací soud se již k větší části z nich shora blíže vyjádřil. V první řadě je však třeba podotknout, že Safety plán (tj. bezpečnostní plán) byl pro předmětnou rally vypracován renomovanou společností Rallye Zlín, s. r. o., zabývající se právě touto problematikou. Ke zpracování tohoto bezpečnostního plánu se pak podrobně vyjádřil svědek M.R., jeho zpracovatel (č. l. 2902-2907), když kontrolou takto zpracovaného bezpečnostního plánu a bezpečnostního zajištění rally byl za Federaci automobilového sportu AČR pověřen T.K. (č. l. 2921-2925). Z výpovědi svědka T.K. (č. l. 2921-2925) bylo zjištěno, že veškerá bezpečnostní opatření byla před zahájením předmětné rychlostní zkoušky dle bezpečnostního plánu splněna a dodržena. Odvolací soud pak dospěl k závěru (stejně jako předtím i soud nalézací), že ze strany zodpovědných činovníků předmětné rally nedošlo k jednoznačnému porušení či nedodržení bodů 5.2, 5.2.1, 5.4.2.g a 5.5.4.2 této přílohy (jak státní zástupce namítá), neboť na předmětném „nebezpečném“ místě byl umístěn traťový komisař. Pakliže státní zástupce poukazuje na nedostatečné zajištění bezpečnosti veřejnosti (body 5.2.1 a 5.2.2), tak je nutno podotknout, že Safety plán byl oproti jeho původní verzi doplněn mj. z iniciativy pořadatele o dané stanoviště traťového komisaře č. 16a, jak vyplývá z výpovědi obž. F. (č. l. 2648), obž. B. (č. l. 2907), jakož i mailové korespondence obž. B. (č. l. 2886), a to právě s ohledem na zajištění bezpečnosti diváků, neboť předmětné místo se nacházelo za horizontem, přičemž v levé části od závodní trati byla stavení (rodinné domy). Ačkoliv v Safety plánu nejsou na stanovišti č. 16a skutečně vyznačena „žádná nebezpečná místa“ (a to mj. oproti jiným stanovištím), tak státní zástupce v tomto směru zřejmě přehlíží, že pořadatelé z vlastní iniciativy umístili na tomto stanovišti 2 cedule s nápisem „zakázaný prostor“ (viz bod 25. shora). Odvolací soud má přitom za prokázané, že na stanovišti č. 16a se u domu č. p. 253 nacházely papírové cedule s nápisem „zakázaný prostor“, jak mj. vyplývá nejenom z výpovědi obž. F. (č. l. 2649), ale i svědků T.K. (č. l. 2922) a J.V. (č. l. 2925). Dle názoru odvolacího soudu lze toliko polemizovat s tím, zda takto vyznačený „zakázaný prostor“ na sloupu vlevo ve směru jízdy závodních vozidel (a to za vzrostlým křovím, navíc s touto cedulí obrácenou směrem do vozovky, a nikoliv k domu č. p. 253) a na transformátoru vpravo (kterou zřejmě v důsledku větrného počasí odnesl vítr, když výsledky svědků se nepodařilo upřesnit, zda k tomuto došlo před kontrolními jízdami odpovědných činovníků, resp. až po těchto kontrolních jízdách [nicméně však v době rychlostní zkoušky se tato cedule dle onboardů závodních vozidel na transformátoru již prokazatelně nenacházela]) byl z hlediska zajištění bezpečnosti veřejnosti dostatečný, či nikoliv, a zda případně nebylo vhodnější na pozemek před tento rodinný dům č. p. 253 umístit i kolík s cedulí „zakázaný prostor“.
32. K dalším námitkám státního zástupce stran nesplnění povinností pořadatelů dle bodu 5.5.4.1.b přílohy č. III Standardních propozic (tj. „zahrazení příjezdové cesty k domu č. p. 253 nebo vyznačení opatření páskou s oznámením, že zde projíždí soutěžní vozy a vstup je nebezpečný“) odvolací soud odkazuje na bod 23. shora. Navíc je třeba uvést, že daný prostor byl střežen

traťovým komisařem obž. P., který v tomto rodinném domě bydlel, přičemž rozhodně tak znal všechny zde bydlící, včetně jejich sousedů apod. Pokud se týče odvolacích námitek státního zástupce, že „pořadatel měl před samotnou rally poskytnout veřejnosti příslušné informace o rally tak, aby bylo zajištěno, že se na nebezpečných místech nebudou vyskytovat žádní diváci“ (bod 5.4.2.a), když v tomto směru tak státní zástupce shledává „informační povinnost pořadatel vůči veřejnosti za naprosto nedostatečnou“ (bod 5.4.5), tak je nutno poukázat na listinné důkazy, a to zejména leták (č. l. 590), který byl poštovní doručovatelkou S.J. roznášen v Lopeníku po domech (včetně P., D. a K.), a dále výpověď této svědkyně (č. l. 1386, 2711-2812). Z daného letáku se podává mj. požadavek pořadatelů (konkrétně obž. B. coby hlavního pořadatele), aby občané „dbali pokynů pořadatelů na trati“. V této souvislosti je nutno odkázat na procesní výpověď obž. P. (coby traťového komisaře) z přípravného řízení „já jsem řekl B., ať řekne holkám, ať se jdou schovat k nám, že se mi to tady nelíbí“ (č. l. 1107), když je tudíž zřejmé, že poškozené tomuto „pokynu pořadatele na trati“ neuposlechli. Zároveň je v tomto letáku i uvedeno, že „Jde především o Vaši bezpečnost !!!“. O tom, že poškozené dívky přistoupily k otázce své bezpečnosti velmi nezodpovědně a zcela liknavě, svědčí i výpověď svědkyně L.J. (rozené D.), která mj. vypověděla „když auta proletěla, nevím, jak jsem se cítila, jestli bezpečně nebo ne. Spíše jsem otázce bezpečnosti nevěnovala pozornost“ (č. l. 2920). K otázce zajištění bezpečnosti veřejnosti je nutno zároveň uvést, že v obci Lopeník byl na veřejných místech, např. autobusové zastávce, rozvěšen leták (č. l. 591), upozorňující na uzavření silniční komunikace z důvodu konání automobilových závodů, v němž je mj. uvedeno „Žádáme všechny občany o dodržování pokynů pořadatelů a policie ... Nevstupujte do zakázaných prostorů! ... Automobilový sport může být nebezpečný ... Jde především o Vaši bezpečnost“. Rovněž je třeba dodat, že před startem předmětné rychlostní zkoušky byla veřejnost upozorňována na dodržování své bezpečnosti poblíž závodní trati průjezdem pořadatelských vozidel s blikajícími majáky a hlasitou zvukovou smyčkou, jak vyplývá z výpovědi svědka O.A. (č. l. 2914). V neposlední řadě lze ve vztahu k poškozeným dívkám D. poukázat i na výpověď tehdejšího starosty obce Lopeník A.D., z níž se mj. podává „s rodinou mého jmenovce A.D. jsem jednal, že to pojede kolem, oni s tím souhlasili, s tím, že budou opatrní“ (č. l. 1382). V této souvislosti je třeba poukázat i na samotné jednání poškozených dívek, které předcházelo předmětné nehodě. Tyto totiž společně šly dle výpovědi svědkyně L.J. (č. l. 2920-2921) od domu D., kdy z pohledu jízdy závodních vozidel procházely zprava loukou (tj. mezi stanovišti traťových komisařů č. 16a a č. 17), na které byly řádně zatlučeny kolíky s cedulemi „zakázaný prostor“. Tyto kolíky s vyznačením „zakázaného prostoru“ (na okraji této louky) jsou mj. patrný z onboardů závodních vozidel. Dle názoru odvolacího soudu by pak bylo poněkud pozoruhodné, že by si ani jedna z dívek nevšimla těchto kolíků. Jejich pohyb na dané louce je přitom prokazatelně zachycen na onboardu závodních vozidel (č. l. 2935-2937). Zároveň je s podivem, že i přes průběh rally (kdy již probíhala rychlostní zkouška) se tyto dívky rozhodly k nebezpečnému manévru, a to přejítí pozemní komunikace (závodní tratě) na druhou stranu, kde se poté postavily vedle traťového komisaře obž. P. (č. l. 2938). Zde přitom zůstaly společně s ním stát (a to i přes jeho shora již konstatované upozornění) až do předmětné nehody. Jestliže státní zástupce v tomto směru namítá, že „veřejnost měla mít zamezen pohyb po trati rychlostní zkoušky v době, kdy trať byla uzavřena pro veřejnost a otevřena již jen pro soutěžící, přičemž divákům podél trati a ve všech příjezdových místech měly být podávány bezpečnostní instrukce s tím, že pořadatelé nasměrují diváky do připravených bezpečných míst (body 5.4.2.e, f přílohy č. III Standardních propozic), tak je nutno uvést, že plněním těchto povinností byl pořadatel na předmětném stanovišti č. 16a pověřen právě obž. P. coby traťový komisař (viz body 4. a 11. Příručky).

33. V případě poukazu státního zástupce na výpovědi svědků M.P., V.P. a A.K. s tím, že „s majiteli rodinných domů, jež bezprostředně sousedí s vozovkou, nikdo z pořadatelů nemluvil, když je nikdo o bezpečnosti a o zakázaných či nebezpečných prostorech neinformoval“, je třeba konstatovat, že tato výslovná povinnost pro pořadatele nevyplývá ze žádného předpisu FAS AČR, včetně Standardních propozic. Z bodu 5.4.5 přílohy č. III těchto Standardních propozic se pouze

podává, že informace určené pro veřejnost se budou podávat různými prostředky (které jsou zde dále blíže specifikovány), nicméně o návštěvě či poučení majitelů nemovitostí sousedících s vozovkou (na které se pojedje rally) zde nic uvedeno není. Rovněž tato povinnost (či případně takto stanovená podmínka pro řádnou organizaci a realizaci rally) není uvedena ani ve státním zástupcem odkazovaných stanoviscích a vyjádřeních Krajského ředitelství policie Zlínského kraje (č. l. 445-447) a Ředitelství silnic Zlínského kraje, příspěvkové organizace (č. l. 453-454), či v rozhodnutích Městského úřadu Uherský Brod č. j. OSD/3867/12/Mi ze dne 17. 10. 2012 (č. l. 469-472) a č. j. OSD/3866/12/Mi ze dne 17. 10. 2012 (č. l. 493-495). Lze opět toliko polemizovat nad tím, zda pořadatelé mohli (či měli) v rámci zajištění bezpečnosti veřejnosti i osobně hovořit s majiteli těchto přilehlých nemovitostí.

34. Pakliže státní zástupce v souvislosti s žalovaným jednáním obž. B. (coby předsedy organizačního výboru) a obž. S. (coby hlavního bezpečnostního delegáta) podotýká, že tito byli „odpovědní za otázku bezpečnosti“, s tím, že „odpovědnost za finální podobu bezpečnostního plánu ležela na pořadatelích“, přičemž rovněž poukazuje na to, že „bezpečnostní plán nepředstavuje pro jeho realizátory (čili vedoucího rychlostní zkoušky obž. N. a jeho tým) dostatečný podklad k vytýčení a vyznačení zakázaných prostor“, tak je třeba v této souvislosti odkázat na bod 31. shora. Ze zde uvedených opatření (vyznačení „zakázaného prostoru“ na transformátoru vpravo a dále sloupu vlevo, včetně posílení pořadatelů o stanoviště traťového komisaře č. 16a) je zřejmé, že tito se snažili oproti Safety plánu (v němž mj. nebyly žádné nebezpečné prostory či zakázané zóny na stanovišti č. 16a vůbec vyznačeny) učinit příslušná opatření za účelem zajištění patřičné bezpečnosti veřejnosti. Jestliže státní zástupce v tomto směru namítá, že „sloup se nachází bezprostředně za vzrostlým křovím, kdy cedule, resp. plakát, s označením zakázaného prostoru byla nalepena pouze na straně sloupu směrem k silnici“, tak lze tomuto špatně zvolenému nalepení této cedule přisvědčit. Nicméně je však nutno podotknout, že státní zástupce přehlíží tu podstatnou skutečnost, a to odkud poškozené dívky k předmětnému domu č. p. 253 přišly (viz bod 32. shora). Zároveň je třeba v tomto směru uvést, že pokud by si zde přítomný traťový komisař (obž. P.) patřičně plnil své povinnosti (jak bylo uvedeno již shora), tak by k předmětné tragické události vůbec nedošlo. Námitky státního zástupce k do té doby zřejmě zavedenému pravidlu „kde není divácká zóna, je zakázaný prostor“ (a proto nebyl v Safety plánu zřejmě vymezen, resp. vyznačen na stanovišti č. 16a jediný zakázaný prostor) jsou sice pochopitelné, nicméně z nich nelze vyvozovat otázku trestní odpovědnosti, zejména když pořadatelé sami nad tento bezpečnostní plán (který samozřejmě „není dogma, ale vodítko pro otázku bezpečnosti veřejnosti“, na což správně státní zástupce poukazuje) učinili výše uvedená opatření. Z tohoto důvodu tak nelze dle názoru odvolacího soudu přisvědčit tvrzení státního zástupce, že na „nekonání obžalovaných B. a S. lze pro tento případ užít přílehavě § 112 tr. zák.“.
35. Pokud se týče státním zástupcem namítané trestní odpovědnosti obž. N. (coby vedoucího rychlostní zkoušky, zodpovědného za realizaci bezpečnostního plánu na trase rally a za proškolení traťových komisařů) a obž. F. (bezpečnostního delegáta), tak odvolací soud zčásti odkazuje na předchozí bod. Je otázkou pouze polemiky, zda předmětné vyznačení „zakázaného prostoru“ bylo na stanovišti č. 16a učiněno „dostatečně“ či „nedostatečně“ (jak státní zástupce namítá). Lze dozajista přisvědčit tomu, že před domem č. p. 253 mohly být zatlučeny kolíky s cedulí „zakázaný prostor“, nicméně dle názoru odvolacího soudu je v této souvislosti opět třeba poukázat na to, že daný prostor byl kromě citovaného značení na sloupu a transformátoru zabezpečen postem traťového komisaře (tj. obž. P.). Pakliže státní zástupce podotýká, že obž. N. „s obž. P. jeho konkrétní pozici a okolí strážného prostoru pravděpodobně neprobíral (když tento se nezúčastnil řádného školení dne 2. 11. 2012 v Uherském Brodu)“, přičemž v tomto směru mj. odkazuje na to, že „obž. P. neměl žádné zkušenosti ohledně rally, takže je otázkou, proč ho školitel s přihlédnutím i k tomu, že se jednalo o náhradníka, nepřidělil na nějaké jiné méně náročné místo, např. tam, kde by bylo více traťových komisařů“, tak je nutno uvést, že se jedná toliko o velmi diskutabilní otázky, které vyvstaly

až s ohledem na vzniklý následek. V této souvislosti lze případně oponovat, že obž. N. a případně i obž. F. mohli důvodně spoléhat na znalost prostředí ze strany obž. P. (coby zde bydlícího), když nemohli mj. předpokládat, že tento svévolně opustí jemu určené stanoviště (na pozici vpravo ve směru jízdy závodních vozidel) a přejde v průběhu rychlostní zkoušky vlevo před jejich dům č. p. 253 (kam za ním přijdou poškozené dívky a jeho susedka). Byť lze přisvědčit námitkám státního zástupce, že obž. N. měl dle bodu 2. Příručky (a nikoliv „tzv. desatera“, jak státní zástupce mj. mylně uvádí), každému traťovému komisaři na školení nebo přímo v terénu objasnit všechny záležitosti kolem stanoviště, kam budou umístěni, tak přesto lze s ohledem na shora zmiňované výsledky svědků J.P., V.S. a dále výpovědi svědků R.J. (č. l. 2679), T.M. (č. l. 2682) a M.T. (č. l. 2987), kteří byli účastní školení traťových komisařů v Březové, dovodit, že traťoví komisaři byli obecně poučeni o zakázaných místech a diváckých prostorech (včetně toho, aby nenadále přichozí vykazovaly ze závodní trati a udržovali je v bezpečné vzdálenosti od trati, přičemž v případě neuposlechnutí jejich výzev měli tuto skutečnost neprodleně telefonicky hlásit obž. N.). O tom, že obž. P. byl seznámen s místem výkonu funkce traťového komisaře (tj. na postu č. 16a), svědčí pak i jeho výpověď (č. l. 106). Ke způsobu školení traťových komisařů se pak ve své zprávě vyjádřil i Autoklub ČR FAS AČR (č. l. 602), který mj. uvedl, že „rozsah školení je dán Svazem rally dle zpracované metodiky. Při tomto školení pak pořadatel (traťový komisař) převezme příručku pořadatele (Příručku traťového komisaře) a potvrdí školení svým podpisem“. Ve spisovém materiálu jsou pak založeny „Pokyny pro traťové komisaře“ (č. l. 587), o jejich autentičnosti nemá odvolací soud žádných pochybností. Je zcela zřejmé, že tyto pokyny byly podkladem pro školení traťových komisařů (kterého se účastnil obž. P., jakož i poškozené B.D., N.Č., K.R. a dále i L.D., nyní J.). Dle názoru odvolacího soudu lze považovat za prokázané, že obž. P. při tomto školení převzal Příručku traťového komisaře, když bylo jeho povinností se s ní řádně seznámit (včetně tzv. bezpečnostního desatera, v němž je mj. stanoveno, kde nesmí diváci být, jakož i kde diváci mohou být) a poté při výkonu funkce traťového komisaře takto i postupovat. V tomto směru je možno odkázat na výpověď svědkyně L.D., která mj. uvedla „listinu č. l. 593 (Příručka traťového komisaře), to je to, co nám dali tu knížечku, co bylo položeno na stole ve zbrojnici ... Oni říkali, abychom si tu brožurku přečetli“ (č. l. 1384). Převzetí této Příručky všemi účastníky školení lze dovodit i z již citovaných výpovědí svědků T.M., R.J. aj.P. (viz bod 21. shora). Závěr o poučení účastníků školení (tj. traťových komisařů) o nebezpečných místech lze pak učinit z výpovědí svědků R.J. („měl jsem pokyn v případě nenadále události vykázat lidi z dráhy, udržovat je dál od trati“ [č. l. 2679]), jakož i z výpovědi svědka T.M. („po školení mi bylo jasné, že nemáme pouštět lidi za tu pásku, za vyznačený (divácký) prostor, zakázat jim tam jít, aby se nestalo neštěstí. Pokud by nás neuposlechli, dostali jsme číslo na pana N., měli jsme zavolat, aby závod zastavil“ [č. l. 2682]), resp. svědka J.P. („měl jsem vykázat do povoleného prostoru osoby, které by se pohybovaly v nedovoleném prostoru ... Pokud by tam přišla nějaká osoba, musel bych ji vykázat pryč“ [č. l. 2683]). Ačkoliv lze připustit, že dle výpovědi těchto svědků bylo školení v Březové poněkud „chaotické, hlučné“, když se „nedalo kvalitou srovnat se školením v Uherském Brodě provedeném J.R.“ (na což státní zástupce mj. důvodně upozorňuje), tak je přesto třeba konstatovat, že povinností každého traťového komisaře bylo v případě jakýchkoliv nejasností se dotázat zodpovědných činovníků rally (zejména pak školitele spoluobž. N.) na výklad případně nejasných ustanovení této Příručky, resp. bezpečnostního desatera. Byť lze souhlasit s tvrzením státního zástupce, dle něhož „lze postavit najisto, že obž. J.N. traťového komisaře P.P. poučil jen obecně stran desatera, kde mohou a nemohou diváci stát a jak mají v takovém případě postupovat“, tak přesto odvolací soud považuje další námitky státního zástupce, že „obž. N. jej (myšleno obž. P.) řádně neseznámil s konkrétním postem, neurčil mu rozsah zakázaných zón, a v zásadě jej nechal vše posuzovat samostatně, a to v situaci, kdy byl s trati seznámen a musel znát poměry na „budoucím“ místě nehody“ za velmi diskutabilní. Rozhodně však nelze přisvědčit poněkud zavádějícímu tvrzení státního zástupce, dle něhož „je vysoce pravděpodobné, že tzv. třetí osoby (myšleno zejména poškozené) vůbec neměly ponětí, kde se mohou bezpečně zdržovat a mohly dát pouze na určitou obvyklou obezřetnost, ovšem stěží byly schopny určit vzdálenost od tělesa silnice, kde budou

v bezpečí (když obž. F. měl mj. vidět, že otázka bezpečnosti diváků, i náhodných, kterou se měl při kontrole trati 20 minut před startem zabývat, není v místě postu traťového komisaře č. 16a vyřešena v souladu s požadavky bezpečnosti, a že jakýmkoliv náhodným příchozím nebude zřejmé, kde mohou bezpečně stát nebo procházet podél cesty, ačkoli se zde mohou vysoce pravděpodobně vyskytnout, neboť daný post neleží kdesi „hluboko v lesích“, ale v průběžné obytné zástavbě). V tomto směru pak odvolací soud odkazuje na již učiněné závěry ve shora uvedených bodech 30. – 31.

36. Odvolací soud se pak mj. ztotožňuje s tvrzením státního zástupce, že „FAS AČR již v rámci schvalovacího procesu přistoupila značně volně k otázce obsahu tzv. bezpečnostního plánu rally, a nelze říct, že by zcela dostála normám, kterými byla podle MSŘ FIA vázána“. Pakliže však státní zástupce v podané obžalobě dovozuje, že obžalovaní P.B., M.S., V.F. a J.N. porušili povinnosti vymezené v čl. 5.2.1, 5.2.2, 5.2.4., 5.2.5, 5.2.6, 5.4., 5.4.2 písm. a), b), 5.5.4.1 písm. b), 5.5.4.2 Přílohy H k Mezinárodnímu sportovnímu řádu FIA a dále povinnosti vymezené v čl. 3.2.3, 5.2.6., 5.4.2 písm. c), 7. a 8. Přílohy III. Standardních propozic FAS AČR, tak je třeba konstatovat, že shora uvedená ustanovení Přílohy H k Mezinárodnímu sportovnímu řádu FIA byla rozpracována do jednotlivých bodů (článků) přílohy č. III Standardních propozic FAS AČR (týkající se právě bezpečnosti), kterými byli zodpovědní činovníci při pořádání předmětné IV. RallyShow Uherský Brod 2012 (tedy obžalovaní) vázáni. Byť lze zčásti přisvědčit názoru státního zástupce, že obžalovaní v rámci zajištění bezpečnosti veřejnosti činili při této rally „kroky spíše formální“, tak je nutno uvést, že z jejich strany byla příslušná opatření ve smyslu přílohy č. III Standardních propozic učiněna. Zůstává však diskutabilní otázkou, zda bezpečnostní plán této rally byl zpracován náležitě, zda preventivně bezpečnostní zabezpečení stanoviště traťového komisaře č. 16a bylo dostatečné, zda školení traťových komisařů v Březové neproběhlo pouze obecně a formálně, zda informační povinnost vůči veřejnosti mohla být splněna lépe apod. V tomto směru pak nelze přehlédnout mj. i rozhodnutí Disciplinárního panelu Autoklubu České republiky ze dne 20. 11. 2019 (č. l. 2876-2883), který po provedeném disciplinárním řízení rozhodl tak, že se P.B., V. F., J.N. a M.S. v rámci automobilové soutěže XXXXX, konané dne 10. 11. 2012, disciplinárního provinění nedopustili. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí se přitom podává, že „činnost disciplinárně obviněných byla prováděna způsobem dobré praxe, zavedenými postupy a nedošlo k žádné odchylce od zavedených standardů ochrany bezpečnosti. Každý z disciplinárně obviněných měl svou úlohu, kompetence a své úkoly vymezené mu předpisy. Disciplinární komise neshledala, že by došlo k jakémukoliv excesu na straně disciplinárně obviněných“. Ačkoliv soud není tímto disciplinárním rozhodnutím nijak vázán, tak přesto lze na základě něho dovodit, jakým způsobem a za jaké realizace preventivně bezpečnostních opatření se v té době rally na území ČR konala. Lze sice souhlasit s názorem státního zástupce, že ze strany obžalovaných se jednalo o dobrovolné převzetí povinností a podřízení se „jurisdikci“ FIA a FAS AČR, které bylo pro daný závod jednoduše nutné, neboť mimo tento právní režim se dané soutěže konat nemohou, když se „u všech uplatní prosté pravidlo „ignorantia iuris neminem excusat““, nicméně tato skutečnost dle názoru odvolacího soudu rozhodně nepostačuje pro dovození jejich trestní odpovědnosti. Rovněž pak nelze z hlediska posouzení otázky trestní odpovědnosti souhlasit s tvrzením státního zástupce, že „v tomto konkrétním případě potenciálně nebezpečné činnosti postačovala opora v preventivních ustanoveních civilního práva (konkrétně pak podle § 415 tehdy platného občanského zákoníku [tj. zákona č. 40/194 Sb.]), případně v rozhodnutích orgánů veřejné moci (např. v rozhodnutí Městského úřadu v Uherském Brodu ze dne 17. 10. 2012 č. j. OSD/3867/12/Mi, v němž byly stanoveny závazné podmínky pro konání předmětné rally“. Bez jakéhokoliv komentáře ponechává odvolací soud další názor či úvahu státního zástupce, že „přínos automobilových závodů pro společnost jako celek je mizivý, čili jakékoliv škody, které vyvolávají, nelze prakticky ničím ospravedlnit a deliberovat“.

37. S přihlédnutím na shora uvedené skutečnosti dospěl odvolací soud k závěru, že v žalovaném jednání obžalovaných P.B., V.F., J.N. a M.S. nelze shledávat naplnění znaků trestní odpovědnosti. Za následky předmětné tragické nehody (ke které došlo kromě nedbalého a šlendriánského plnění povinností ze strany zodpovědných činitelů rally i shora popsáním trestním jednáním obž. P., včetně jezdecké chyby závodního jezdce M.B., Ph.D.) nesou toliko morální odpovědnost. V předmětném jednání těchto obžalovaných nelze spatřovat naplnění zákonných znaků žalovaných přečinů usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zák. a těžkého ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 tr. zák. Dle názoru odvolacího soudu se však nalézací soud přesto dopustil nalézací soud pochybení, a to u všech shora jmenovaných obžalovaných, když pro zprošťující výrok použil důvod pod písm. a) ustanovení § 226 tr. řádu (tj. že „nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro nějž jsou obžalovaní stíháni“ [neboť se skutek ve skutečnosti stal]), a to namísto správného užití § 226 písm. b) tr. řádu (tj. že žalovaný skutek se stal, avšak „není trestným činem“). Výsledky provedeného dokazování bylo totiž prokázáno, že jednotlivé skutky se u těchto obžalovaných obecně staly, avšak v jednání obžalovaných nelze spatřovat spáchání trestného činu. S ohledem na celkovou důkazní situaci totiž nelze učinit zcela nepochybný, přesvědčivý a zejména spolehlivý závěr o vině těchto obžalovaných ve smyslu podané obžaloby. Závěrem je třeba podotknout, že od předmětné tragické nehody došlo ze strany FAS AČR ke zpřísnění hledisek při zajištění bezpečnosti veřejnosti v rámci pořádání rally na území ČR (jak se podává např. z výpovědi svědků J.R. [č. l. 2690], F.R. [č. l. 2918], M.S. [č. l. 2913] a T.K. [č. l. 2923]), což bylo mj. smyslem předchozího rozhodnutí odvolacího soudu o vrácení předmětné věci k došetření.
38. Vzhledem k výše uvedenému tak odvolací soud z podnětu odvolání státního zástupce a obž. P.P. podle § 258 odst. 1 písm. b), d) tr. řádu zrušil napadený rozsudek v celém jeho rozsahu, když za splnění zákonných podmínek § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu nově rozhodl ve výroku pod bodem I. u obž. P.P. o vině a trestu a ve výroku pod bodem II. u obžalovaných P.B., V.F., J.N. a M.S. o zproštění obžaloby tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku. Z důvodu tohoto zprošťujícího výroku pak odvolací soud v souladu s ustanovením § 229 odst. 3 tr. řádu odkázal poškozenou Generali Českou pojišťovnu a. s. s uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních. Zároveň je však nutno konstatovat, že ve vztahu k obž. P.P. mělo být napadeným rozsudkem u takto uplatněného nároku na náhradu škody rozhodováno ve smyslu ustanovení § 229 odst. 1 tr. řádu (a nikoliv dle § 229 odst. 3 tr. řádu). Toto pochybení nalézacího soudu však již nelze v odvolacím řízení napravit, a to z důvodu absence odvolání ze strany poškozené Generali Česká pojišťovna a. s.
39. Závěrem je třeba podotknout, že od předmětné tragické nehody došlo ke zpřísnění hledisek při zajištění bezpečnosti veřejnosti v rámci pořádání rally na území ČR, což bylo mj. smyslem předchozího rozhodnutí odvolacího soudu o vrácení předmětné věci k došetření.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. a), b)cc), § 140 odst. 1 trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1, 2 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu)

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a), § 265f odst. 1 trestního řádu).

- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).
- je-li obviněný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obviněného za něho v jeho prospěch dovolání podat též zákonný zástupce i jeho obhájce.

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu)

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) - l), nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvýsledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to paušální částkou, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 trestního řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvýsledně podaném dovolání činí **10 000 Kč** (§ 3a vyhlášky č. 312/1995 Sb.).

Brno, dne 8. února 2023

JUDr. Josef Teplý v. r.
předseda senátu